

Poštnina plačana v gotovini

Bogoljub

Avgust 1933

VSEBINA:

Članki in razprave: Biseromašnik, nadškof dr. A. B. Jeglič. — Lavantinski vladika. — Sprava z Bogom in z vestjo. (Dr. Fr. Jaklič.) — O sveti daritvi. (Vital Vodušek.) — Pastirska beseda. — Bl. Katarina Labouré. — Kaj je lepega po svetu. (J. Kalan.) — Na Marijinih potih: Pri družbi v službi. VI. (J. Langerholz.) — Na cilju: Učiteljica ponižanih. (Življenje Marjetke Sinclair. Prir. L. G.) — Krščanski značaji. — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini. Marijine družine. — Razno. — Duhovne vaje. — Odgovori. — Dobre knjige. — Odpustki. — Slike v bakrotisku.

Cena »Bogoljuba«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki — 50 Dol.

Spisi, prošnje, zahvale, vprašanja se pošiljajo na naslov: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani, vse drugo pa na naslov: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za avgust 1933.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu:
Višji cerkveni predstojniki. | Misijonski škofje, apostolski škofje in prefekti.

Mesečni zavetnik: Marijino vnebovzetje (15).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Torek	Vezi sv. Petra	Svoboda sv. Cerkve	Tunjice	Mozirje
2 Sreda	Porcijunkula	Duh spokornosti	Ribnica	"
3 Četrtek	Najd. sv. Stefana	Mir med narodi	Ljublj., Marijan.	Bočna
4 Petek	Dominik sp.	Posveitev družin presv. Srcu	Št. Ožbalt	Nova Štifta
5 Sobota	M. D. Snežna	Zaupanje do Marije	Gora p. Sodraž.	Sv. Martin
6 Nedelja	9. pob. Spremenj. G.	Apostolstvo mož in fantov	Predoslje	Mozirje
7 Poned.	Kajetan spozn.	Ublažitev krize	Št. Jakob ob S.	Nazarje
8 Torek	Cirjak in tov. m.	Javna in modna dostojnost	Polica	"
9 Sreda	Janez Vianej sp.	Župniki in njih pomočniki	Gonenica	Luče
10 Četrtek	Lavrencij muč.	Verska poglavitost pri nas	Raka	Pluj
11 Petek	Suzana dev. muč.	Skupna družinska molitev	Janče	"
12 Sobota	Klara devica	Deviška čistost	Gozd	Plujska h'raln.
13 Nedelja	10. pob. Hipolit m.	Obisk maše, krščanskega nauka	Dobovec	Sv. Ožbalt, kap.
14 Poned.	† Evzebi spozn.	Pogostno sv. obhajilo	Mekinja	Sv. Pet. in Pav.
15 Torek	Vnebovz. D. M. (m. z.)	Proglasenje te verske resnice	D. M. v Polju	"
16 Sreda	Rok, Joahim	Beatifikacija Slomškega, Barage	Dolenja vas	Sv. Urban
17 Četrtek	Hijacint spozn.	Dijaki na počitnicah	Ribno	Hajdina
18 Petek	Helena cesarica	Katoliška akcija pri nas	Št. Lovrenc	Vurberg
19 Sobota	Srce Marijino	Čistost srca	Cerklje	Sv. Andraž Sl. g.
20 Nedelja	11. pob. Bernard	Cisterciiti in trapisti	Žalna	Sv. Lovrenc Slg.
21 Poned.	Franciška Šantal.	Duhovne vaje in misijoni	Šenturška gora	Sv. Marko
22 Torek	Timotej muč.	Siromaki in trepci	Trebnje	Murelinci, hir.
23 Sreda	Filip Benicij sp.	Naši vojaki, orožniki	Koprivnik, Koč.	Sv. Marjeta
24 Četrtek	Jernej apostol	Blagoslov na polju	Št. Jernej	Polenšak
25 Petek	Ludovik kralj	Odločitev poklicev	Goriče	Rogatec
26 Sobota	Cefirin pap. muč.	Verska vzgoja	Zg. Tuhinj	"
27 Nedelja	12. pob. Jožef Kal.	Nadnaravni duh	Dole	Sv. Križ Slat.
28 Poned.	Avguštin š. c. uč.	Katoliški znanstveniki	Struge	"
29 Torek	Obglav. Jan. Krst.	Odprava pijančevanja in kletve	Stopiče	Sv. Ema
30 Sreda	Roza Limanska d.	Naši zunanji misijoni	Brdo	Sv. Peter
31 Četrtek	Rajmund sp.	Naši izseljenci. Umrli	Višnja gora	Kosirivnica

Insertirajte v „Bogoljuba“!

Najceneje in najboljše kupite raznovrstne
ženske in moške čevlje
domačega izdelka, kakor tudi copate, nogavice, rokavice, predpasnike, razno perilo in pletenine v trgovini pri

Pavla Videmšek, Ljubljana, Sv. Petra c. 19

Oskrbljina (stan, hrana in postrežba) dnevno 75 Din.
Zdravnik: Dr. Fr. Dergane, šef-primarij v p.

Biseromašnik nadškof dr. A. B. Jeglič

Ali je res minulo že šestdeset let, odkar je naš visoki jubilant klečal v ljubljanski stolnici pred škofom J. Vidmarjem, ki je nanj, 23 letnega bogoslovca-diakona, položil roke in mu izročil oblast darovati daritev sv. maše in odpuščati grehe? 27. julija 1873 — tako nam povedo knjige — je bil posvečen naš visoki jubilant DR. A. B. JEGLIČ v mašnika. Hvala božji Previdnosti, ki ga je ohranila toliko let, saj je našemu ljudstvu tudi še danes potreben.

Kaj je katoliški duhovnik? Velika skrivnost. Bog duhovniku izroči oblast, da v njegovem imenu in v njegovi moči odpušča grehe, daruje daritev sv. maše in vernike v srečno večnost vodi. Ali kakor je zapisal sv. Pavel: »Tako nas imej vsakdo za služabnike Kristusove in oskrbnike božjih skrivnosti« (1 Kor 4, 1).

Tako je tudi naš slavljenec kot duhovnik vseh šestdeset let doma in med našimi brati na jugu sejal seme božje besede, ki je z milostjo božjo oplojeno donášalo šestdesetere in stotere sadove. Z živo besedo in s persom, preprosto in učeno, je DOBRI PASTIR vabil ovce na zdravo pašo, da od prave poti ne zaidejo in od slabosti ne omagajo. Lahko rečemo: Vse žipljenje se je ravnal po naročilu, ki je z njim apostol Pavel bodril Timoteja: »Oznanjuj besedo, nastopaj, bodi prilično ali neprilično; prepričuj, svari, opominjaj z vsem potrpljenjem in soarjenjem« (1 Tim 4, 2).

Pred 35 leti v Marijinem mesecu je Previdnost in Dobrota božja pripeljala našega biseromašnika na krmilo ljubljanski škofiji. In to v času, ko je vsa škofija tako potrebovala škofa odločnega, neustrašenega, velikopoteznega in otroško pobožnega. Za geslo si je izbral besede: »PO MARIJI K JEZUSU.« In po tem geslu je škofijo tudi vladal. Ali se spominjate katerega njegovih govorov, ki bi v njem ne bil priporočal ljubezni do Matere božje? Spominjate se pa, kako so pod njegovim vrhovnim vodstvom začele rasti in

se razvijati po vsej škofiji Marijine družbe. Saj je menda ni župnije, kjer bi se ne bila ustanovila vsaj Marijina družba za dekleta, mnogo župnij pa je bilo takih, kjer so se fantje, žene in možje zbirali pod Marijino zastavo in se še zbirajo. Odkod ta otroška ljubezen do Matere božje v srcu našega škofovskega biseromašnika? Odtod, ker je bila njegova pobožnost prava. Brez ljubezni do Matere božje namreč tudi Boga radi imeti ne moremo. Pa zdi se nam, da je moral prevzvišeni dobiti to otroško ljubezen in zaupanje do prečiste Device od svoje dobre, verne matere.

Kako bi bil Prevzvišeni vesel, če bi se ob njegovem jubileju češčenje Matere božje med našim ljudstvom še poglobilo in utrdilo, če bi se Marijine družbe še bolj živo spomnile svojega poslanstva v današnjih dneh, če bi zlasti fantje kar najbolj visoko dvignili zastavo svoje Gospe, Zavetnice in Matere!

Ali mislite, da je to samo slučaj, da prav letos praznujemo 75 letni spomin prikazanja Matere božje v Lurdu, kamor je veliki častilec Marijin nadškof Jeglič peljal pred 20 leti prve gojence zavoda sv. Stanislava, da se z njimi zahvali pred lurško votlino Brezmadežni, ki mu je pomagala srečno pričeti in dovršiti veličastno stavbo ob vznožju Šmarne gore? Ali mislite, da je samo slučaj, da bisereno sv. mašo in 1900 letni spomin Kristusove odrešilne smrti skupno praznujemo? Saj vse škofovo žipljenje ni bilo drugega kakor križev pot prav tesno ob Njem, ki je s svojim križem svet odrešil.

Ob biserni sv. maši se vse slovensko ljudstvo — posebej pa še Marijine družbe — zahvaljuje biseromašniku-nadškofu za njegovo ljubezen, njegov trud, njegovo delo in njegovo trpljenje. Obenem pa srčno prosimo Boga, naj ga nam še ohrani, da kot svetnik moli in trpi za svoje ljudstvo, da ostane zvesto Cerkvi in Bogu.

Lavantinski vladika

Lavantinska škofija je dobila v dosedanjem pomožnem škofu stalnega nadpastirja. Sv. oče Pij XI. je imenoval za naslednika *†* dr. Karlinu prevzvišenega gospoda dr. Ivana Josipa Tomažiča, kar je bilo povsem pričakovati. Obsežna slovenska škofija je dobila s tem imenovanjem cerkvenega kneza, ki ga dišijo izredne osebne kreposti in vrline: iskrena pobožnost, temeljita znanstvena naobrazba, prikupljiva ljubeznivost, živahna in neumorna gorečnost za slavo božjo in blagor ljudstva. Hkrati mu bo pa v izdatno pomoč pri duhovnem vodstvu vladikovine vsestranska dosedanja izkušnost: novi knezoškof je bil svojčas tajnik že pri *†* škofu dr. Napolniku, nato je postal stolni kanonik, pozneje stolni dekan in stolni prošt, končno pa

pomožni škof l. 1928. Med tem ga je bil papež imenoval za svojega hišnega prelata.

»Bogoljub« kot glasilo Marijinih družb še prav posebno pozdravlja novega knezoškofa, ki je bil doslej, pa bo brez dvoma tudi v bodoče prijatelj, pospeševatelj in škofijski oče številnih Marijanskih kongregacij.

Kot knezoškof si je k svojemu krstnemu imenu privzel za zaščitnika v vzvišenem poklicu še svetega Jožefa, ženina Device Marije. V tem vidimo zanesljivo jamstvo iskrene ljubezni, ki jo goji prevzvišeni gospod knezoškof do glavarja Svete družine, torej tudi do Marije — in dosledno do družb, ki so nebeški Materi posvečene.

Novemu nadpastirju želimo obilo blagoslova v nelahki in odgovorni službi Gospodovi!

Sprava z Bogom in z vestjo

I.

Največje in prav za prav edino pravo zlo na zemlji je greh, zlasti smrtni greh. Zloba smrtnega greha obstoji v tem, da človek zavrže Stvarnika in više ceni stvar. Človek ve: prijateljstvo božje je z užitkom te stvari nezdružljivo, marveč se mora odločiti ali za Boga ali pa za stvar, ki mu nudi ta prepovedani užitek; pa se odloči za stvar, kakor da je več vredna kot Bog, njen stvarnik. Strašna zmota in zabloda! Ali je sončni žarek več kakor sonce? Ali je odmev več kot njegov klicar? Pa saj odvisnost žarka od sonca in odvisnost odmeva od klicarja še senca ni tiste zavisnosti, ki jo ima stvar do Stvarnika. Vse, kar stvar je in ima, ima od Boga.

Kako veliko krivico torej človek stori Bogu s smrtnim grehom! Upravičeno bi Bog takega človeka lahko pokončal s strelo in gromom; upravičeno bi ga lahko zagnal takoj po storjenem smrtnem grehu v peklenške muke.

Pa Bog je neskončno usmiljen in »neče smrti grešnika, ampak da se spokori in živi«. Človek, ki je storil še tolik greh, lahko vsak trenutek doseže popolno odpustčenje in spravo z Bogom, če se odvrne od greha, ga obžaluje in se v popolni ljubezni obrne k Bogu.

V novi zavezi je pa Odrešenik spravo z Bogom še olajšal: postavil je zakrament svete pokore. Tudi prejem tega zakramenta mora biti združen s kesanjem; zadostuje pa že manj popolno kesanje. V grehe zatopljen grešnik se nam-

reč le prav težko povzdigne k popolni ljubezni božji, dočim se mu ni tako težko povzpeti do nepopolnega kesanja. Zakrament sv. pokore je torej za grešnika neprecenljiva dobrota.

Ali ni Jezus storil nekoč velikanske dobrote gobavcu, čigar telo je bilo od gob vse razjedeno in ostudno, pa ga je s samo besedo popolnoma očistil in ozdravil? Še večjo dobroto pa prejme pri spovedi grešnik, saj so grehi še vse večja nesreča ko telesna gobavost. Spovednica je zares ordinacijska soba Dobrega pastirja, ki po svojem namestniku leči najgnusnejše rane. Protestantje so trdili, da spovednik samo ugotovi, kdaj je kesanje grešnika tako veliko, da mu je izbrisalo grehe; katoliški nauk pa Jezusovo dobroto vse više stavi, ker nam pri spovedi ne daje samo hladnega zagotovila, da je naše kesanje dovolj veliko, temveč nas zagotavlja, da nam je greh naravnost odpuščen.

»Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni, in katerim jih zadržite, so jim zadržani,« je po vstajenju Jezus dejal apostolom in njih namestnikom. Zakrament pokore je grešniku, ki je po krstu smrtno grešil, edina redna pot do rešitve in zveličanja.

Resne misli vstajajo človeku ob razmišljanju o tem zakramentu: Treba se je varovati greha, ker je pokoro delati težje kot odbiti skušnjo. Kadar se bojimo, da smo smrtno grešili, obudimo čimprej popolno kesanje; kajti že popolna ljubezen do Boga in iz nje izvirajoče popolno kes-

nje nas spravi z Bogom. Imeti moramo hkrati resno voljo, čimprej opraviti tudi spoved, ki je redna pot, da dosežemo odpustčenje grehov.

Večkratna spoved je najboljše zagotovilo, da ne bomo lahko padli v smrtni greh. Večkratna spoved utrjuje dušo v kreposti in pospešuje rahločutnost vesti. Spovednik namreč ni samo dušni zdravnik, ampak tudi dušni vodnik, ki daje nasvete, tolažbo in pogum.

Skrbno pa pazimo, da spovedi malih grehov ne bomo nikoli opravili zgolj iz navade, ampak da bomo v njej skrbeli za vse tisto, kar je za dobro spoved potrebno. Kaj pa se zahteva za dobro spoved?

II.

Za dobro spoved so potrebna štiri dejanja:

1. Kesanje.

Pravo kesanje imamo, ako smo v duši žalostni zavoljo storjenih grehov, jih mrzimo in imamo tako voljo, da bi jih v prihodnje več ne storili, če bi jih imeli še enkrat na izbiri.

Greh včasih mrzimo zato, ker smo zaradi njega prišli v časno nesrečo, škodo, sramoto i. dr. Tako kesanje za zakrament sv. pokore ni zadostno. Zahteva se tako kesanje, kakršno nam kaže sv. vera. To je pa lahko dvojno: Ali nam je žal, ker smo razžalili Boga, ki je neskončno popoln, dober, lep, usmiljen, pravičen itd., ali ker smo žalili Kristusa, ki je toliko trpel za nas; to kesanje je popolno, ker izvira iz popolne ljubezni do Boga; ali pa nam je žal, ker smo z grehom izgubili nebesa in zaslužili pekel ali pa vsaj časne kazni; ali ker je greh sam v sebi nekaj ostudnega in gnusnega; ali ker je prav s tem našim grehom združena posebna nespametnost in hudobija itd.; to je pa le nepopolno kesanje, ker poteka bolj iz ljubezni do nas kot pa iz misli na Boga.

Nepopolni kes nam odpusti grehe le, če je združen s spovedjo; sam zase nam jih pa ne. Popolni kes nam pa že sam odpusti grehe, le da moramo imeti namen, ob priliki se jih spovedati. Ako torej pridemo pred spovednika s popolnim kesanjem, smo že v božji milosti in zakrament nam potem dušno lepoto še poveča.

2. Trdni sklep.

Nemogoče je, da bi se kdo resnično kesal, pa bi ne imel trdnega sklepa, to je resnične volje, vsaj smrtno več ne grešiti. Spovedenčeva volja mora biti taka, da bi

rajše vse pretrpel kot Boga s smrtnim grehom žalil.

Treba je pa ne samo nasprošno reči: ne bom več grešil, marveč natančno preudarim vse prilike in nevarnosti, ki me čakajo, in naredim podroben načrt, kako se bom boril in katere pripomočke rabil, da bo zмага bolj gotova. Če je kdo padel v greh zaradi bližnje grešne priložnosti, mora seveda skleniti, da se bo te nevarnosti skrbno ogibal; če se mu bo pa sama vsiljevala, mora določiti, kakšna protivna sredstva bo porabil zoper nevarnost.

Dobro je treba ločiti trdni sklep od želje. Ni ga izlepa človeka, ki bi se v svojih grehih povsem dobro počutil; že nemirna vest ga tako muči, da bi rad bil drugačen, če bi ne bilo treba nikakega truda za to; vsak grešnik ima željo, lepše živeti in slušati božji glas. Toda ta želja še ni trdni sklep. Le oni je trdno sklenil, ki se je odločil: ne bom več grešil; ki se je odločil, da se bo boril zoper slaba nagjenja; ki se je odločil, rabiti vse pripomočke in bežati pred vsako priložnostjo za greh.

3. Spoved.

Spovedniku je Kristus naložil, da mora ali grehe odpustiti ali jih pa zadržati. Pravilne izbire med tema dvema dejanjema pa spovednik ne more izvršiti drugače, kot če pozna dušno stanje spovedenčeve, to se pravi, če ve, katere vrste greh je zagrešil, kolikokrat ga je storil, kakšno je sedaj njegovo stališče do greha in kako misli za naprej. Iz te dolžnosti spovednikove torej sledi, da moramo svoje grehe, vsaj smrtnne, spovedniku odkriti; le tako bo spoznal njih vrsto in število. Če ne more kdo navesti natančnega števila grehov, mora storiti to vsaj približno.

Priznanje grehov je utemeljeno že v človeški naravi. Če smo kaj napačnega storili, si želimo molčečega človeka, kateremu lahko odkrijemo dušno nesrečo in dobimo od njega pouk in navodilo. Jezus je tej človeški težnji lepo naproti prišel in določil, da svoje grehe potožimo njegovemu namestniku, ki je pod najstrožjimi kaznimi in tudi pod nevarnostjo smrti dolžan strogo molčati o tem, kar je pri spovedi zvedel.

Priznanje grehov tudi nujno poteka iz pravega kesanja; spokorjeni duh hoče to. Priznanje grehov je neke vrste zadoščenje; človek z njim zlomi svoj napuh.

Naravnost smešno je, če se kdo sramuje greh razodeti spovedniku, ki je tudi sam grešljiv človek in dobro pozna človeško bedo. Vsak spovednik čuti posebno

zadoščenje, če je mogel v Jezusovem imenu dati odvezo od kakšnega prav velikega greha, kot je tudi zdravnik vesel, če se mu posreči ozdraviti kakšno prav hudo rano ali bolezen.

4. Zadošče vanje.

Grešnik si je dovolil užitek, kateri mu je bil prepovedan; kršil je nravni red. Zato mora sedaj neko trpljenje nase vzeti. Vsak prestopok tirja poravnavo. To se pri spovedi zgodi z zadoščevanjem, katero je del zakramenta. Zadostilna dejanja, naložena pri spovedi, imajo še posebno zadostilno moč.

Včasih je bila Cerkev bolj stroga glede pokore; za velike grehe se je bilo treba

tudi leta in leta ostro pokoriti, večkrat celo pred javnostjo, če je kdo dal javno pohujšanje. Sedaj naklada Cerkev le majhno pokoro. Naj nas pa to ne vara, češ da je s to malo pokoro pred Bogom vse poravnano. Zato si sami nakladajmo prstovoljna pokorila ali pa vsaj težave življenja vdano in potrpežljivo sprejemajmo in nosimo.

Blagoslov Jezusovih besed: »Pojdi v miru, tvoji grehi so ti odpuščeni,« se v zakramentu sv. pokore neprenehoma razliva po svetu; v spovednicah deli Jezusovo Srce dušam mir, luč in tolažbo.

Dr. Fr. Jaklič.

Za Teboj, Marija!

*Vse rožice, Marija,
za Tabo željno zró,
ko se dviguješ srečna
visoko nad zemljó.*

*Pa rožica nobena
ne more za Teboj.
Predaleč in neviden
prekrasen vrt je Tvoj.*

*Povzdignil se do Tebe
vseh ptičic rad bi glas,
da združen z nebeščani
opeval Tvoj bi kras.*

*Pa vsaki ptički pevki
peroti oslabé,
utihne sred višave,
spusti se do zemljé.*

*Cvetica bi pognala
iz mojega srcá,
dehteča, bela vzrasla
do rajskih bi gredá.*

*In spev bi naj se dvignil
do blaženih višav,
nemirnega srcá bi
odkril Ti vso ljubáv.*

*Ah, cvetka moja hira!
Marija, daj ji rast!
Moči daj pesmi moji,
da pela bo Ti v čast!*

Franjo Neubauer.

O sveti daritvi

(Nadaljevanje.)

Ponovimo si še enkrat glavno razdelitev daritve, ki je ne smemo pozabiti: delili smo jo v darovanje in daritveni obed.

Darovanje smo razdelili potem še v prinašanje darov in spremenjenje darov. O prinašanju smo govorili zadnjikrat; približali smo se torej spremenjenju.

Najsvetejši trenutki pri sveti maši so prav gotovo tisti, ko se duhovnik skloni nad kruh in vino in ju spremeni kot poblaščenec Kristusov v Jezusovo Telo in Kri. Jezus sam je pri zadnji večerji naročil: »To delajte v moj spomin.« In kakor poje pesem pred evangelijem na praznik Presvetega Rešnjega Telesa:

Naročilo se spolnjuje,
Kruh in vino se daruje
za rešenje vseh ljudi.

Vera vse nas opominja,
da se kruh v Telo spreminja,
vino v Jezusovo Kri.

Če oko ne potrjuje,
vendar vera dokazuje,
da ta čudež se zgodi.

Že vsak apostol je gotovo do podrobnosti skušal posnemati Jezusa: vzel je kruh v roke, dvignil pogled v nebo, se zahvalil in kruh blagoslovil in posvetil. In

potem tudi vino v kelihu. Enako kakor vsak apostol vrši še danes sleherni duhovnik. In kakor takrat, tudi sedaj mašnik ne dela in ne govori v svoji osebi, in ne v imenu vernikov ali Cerkve, ampak v osebi in imenu Jezusa Kristusa. On sam v teh najsvetejših trenutkih kot veliki duhovnik prinaša Bogu svojo daritev, prav kakor nekoč na Kalvariji.

Cerkev pa je v globoki zahvali, s katero je obnavljala zadnjo večerjo, oklenila tudi to najsvetejše dejanje z zahvalno molitvijo (evharistija, evharistična molitev), ki jo je pričela z uvodnim slavošpevom.

Tako je ostalo do danes. To zahvalno molitev, v katero so polagoma vplekli precej prošenj, pa imenujemo danes kánon, to je vodilo mašniku pri posvečevanju kruha in vina.

Pregledati moramo torej to zahvalno molitev, ki sega do oče naša. Najprej pa še pogledjmo, kakšen je njen

Uvodni slavošpev.

Poznamo ga bolj po starem imenu »predglasje«, ki je sicer isto pomenil, a vendar je malokdo razumel, da je to slavošpev, ki nas uvaja v kánon.

Duhovnik nas, rekel bi, kliče k hvalnici:

»Gospod z vami.« Mi odgovarjamo: »In s tvojim duhom.«

»Dvignite srca!« Vsa cerkev: »Pri Gospodu jih imamo.«

In potem najslovesneje: »Zahvalimo se Gospodu, našemu Bogu.« Mi vemo: »Spodobi se in pravično je.«

Temu zadnjemu klicu sledi hvalnica: »Res se spodobi in je pravično, primerno in zveličavno, da se ti vedno in po-

vsod zahvaljujemo, sveti Gospod, vse-mogočni Oče, večni Bog, po Kristusu, našem Gospodu... Po njem tvoje veličastvo angeli hvalijo, gospostva molijo in oblasti in trepetu slavé, in nebesa in nebeške moči in blaženi sérafi, vsi združeni, z veseljem proslavljajo. Dovolj, prosimo, da z njimi združimo še mi svoj glas in ti pojemo v ponižnem slavošpevu:

Svet, svet, svet, Gospod, Bog nebesnih čet! Nebó in zemlja sta polna tvoje slave. Slava na višavah. Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu. Slava na višavah.«

Čudovito lepa je ta hvalnica! Ni pa vedno čisto enaka. Včasih je bila skoro za vsak dan kaj spremenjena. Sedaj pa jih imamo petnajst:

Poleg vsakdanjega slavošpeva imamo nekatere za posebne dobe ozir. praznike (božič, Gospodovo razglasenje, post, sveti križ, velika noč, vnebohod, binkošti, presveta Trojica, presveto Srce Jezusovo, Kristus Kralj), v čast Mariji, svetemu Jožefu, apostolom in še slavošpev pri maši za umrle.

Skoro pri vseh lahko opazimo tri dele: najprej je splošna hvalnica, potem hvalnica za kako posebno milost ali dogodek, na koncu pa še hvalnica angelov, ki prehaja v »Svet, svet, svet...« Preglejte vsaj enega izmed slavošpevov!

Uvodni slavošpev sklepata »Svet« in »Blagoslovljen«. Prvo je hvalnica angelov, ki se ji veseli pridružujemo. Drugo pa je pesem judovske množice, ki je nekoč na cvetno nedeljo spremljala Jezusa v Jeruzalem: »Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu. Slava na višavah.«

Cerkev nam s polno upravičenostjo polaga ta pozdrav na ustnice: saj v resnici prihaja med nas — dobri Jezus...

Vital Vodušek.

Pastirska beseda

Pismo bavorskih škofov, ki ima namen prebivalstvo pomiriti in mu pripomoči do notranjega miru, do bratske složnosti in krščanske ljubezni, ima toliko lepih in vekotrajnih misli, da je vredno, če na nekatere opozorimo, saj živimo v podobnih in težavnih odnošajih, kakor jih opazujemo v Nemčiji in drugod.

»Obnova ljudskega in državnega življenja se mora nasloniti na večne, nedotekljive postavbe krščanske vere, krščanske nravnosti, krščanske pravičnosti in socialnega miru... Samo verstvo in vera dajeta našemu življenju,

delu in trpljenju pravi pomen, ki je človeka vreden... Če naj bo človeški družbi pomagano, ji bo prišla pomoč samo z obnovitvijo krščanskega življenja in krščanske uredbe. Država sloni na temelju krščanske vere in krščanske nravnosti. Pravico in dolžnost ima, da oboje varuje ter čuva, da se ta temelj ne omaje. Toda kraljestvo verskega življenja in krščanskega reda se mora prepustiti Cerkvi... Hvalježni smo za izjavo državnega kanclerja, ki je izrekel, da pravice Cerkve ne bodo okrnjene in da se stališče Cerkve do države ne bo spremenilo... Vsaka pra-

va ljudska obnova pa zahteva najprej нравstveno obnovo posameznega človeka in s tem tudi obnovo celotne družbe. Skupnost bo taka, kakršni bodo posamezni člani... Zato bo domovini le na blagor, če se bo nameravalo, 'korenito ozdravljenje na telesu našega naroda' v resnici izvršilo, če se bo zaustavilo izpodkopavanje krščanske нравstvenosti zlasti pri mladini...

Bavarski škofje le žele, da bi bili odločni ukazi osrednje vlade proti javni nenravnosti uveljavljeni tudi za Bavarsko. V mislih imamo predvsem odlok zoper javno nenravnost po kopališčih, zoper slovstveno šaro in umazanijo, zoper trgovanje z nedostojnimi spisi...

Star izrek veli, da je pravičnost podlaga državam. Ne po poganškem načelu moči, marveč po krščanskem načelu pravičnosti in ljubezni morajo biti odnosi države do države ter medsebojni odnosi med člani iste države urejeni in uravnani. Pravna država jamči vsem svojim državljanom enakost pred postavo...

Družina je celica in vrelec življenja, zato pa je obenem odločilnega pomena za obstoj in blaginjo države. Če imamo pred očmi strahotno propadanje družinskega življenja in žalostno pojemanje naraščaja, katero že ogroža obstoj našega naroda, je nujno potrebno, da karmoči varujemo in ščitimo smisel za družino in družinsko življenje...

Vsekdar smo radi tega zahtevali z vsem poudarkom versko šolo, v kateri se vzgoja na vero naslanja in v kateri duhovnik ni tujec. Vsakoletne izjave staršev ob vpisovanju otrok v šolo svedočijo, da se volja staršev krije z voljo Cerkve...

Za gospodarski in družabni red nam je okrožnica sv. očeta Pija X. slejkoprejšerilo in vodilo. Sodimo, da domovini ne moremo bolje služiti kot če povsod pospešujemo umevanje papeževe okrožnice in če skrbimo, da se povsod izvaja...

Važnost katoliškega časopisja smo s svojega službenega mesta kot nadpastirji svojih vernikov vsekdar naglašali, pa te zadeve tudi v tem resnem času ne smemo prezreti. Kakor drugi škofje v Nemčiji smo se tudi mi potegnili za one može, ki so bili v burni prehodni dobi od svojih mest odstranjeni, dasi so vsekdar svojo dolžnost vestno vršili in vse moči posvečali domovini... Nihče naj se ne odteguje delu za obnovo, pa nihče naj tudi ne bo odstranjen... Vsi moramo postati en narod bratov, da bomo mogli v socialni pravičnosti in ljubezni družbo obnoviti. Ker pa nič ne premoremo brez božje milosti in blagoslova, hočemo prav v tem jubilejnem letu trpljenja Gospodovega pridno moliti za domovino in za naše brate. »Reši, Gospod, svoje ljudstvo in blagoslovi svojo dediščino!«

Bl. Katarina Labouré

Sv. oče Pij XI. je sprejel v avdijenco družbo Marijinih otrok, usmiljene sestre in misijonarje sv. Vincencija Pavelskega, ki so se 28. maja udeležili slovesnosti, ko je bila proglašena sestra Katarina Labouré za blaženo. Naslovil je nanje ob tej priliki Zveličarjeve besede: »Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju.« (Jan 10, 10.) Kako se morejo nanašati besede o življenju na sestro Katarino? Zdi se, da nova blaženka ni imela z življenjem veliko opraviti. Iz preprostega kmečkega dekleta (roj. 2. maja 1806) je postala svetu nepoznana usmiljenka; nepoznana in preprosta je ostala tudi po onih milostnih prikaznih l. 1830, s katerimi jo je osrečila nebeška mati Marija ter ji razodela vsem dobro znano čudodelno svetinjo. Usmiljenke sv. Vincencija Pav., ali kakor se pravilno imenujejo: hčere krščanske ljubezni, so sicer dovolj znane po svojem visokem številu in po delih ljubezni, ki jih dele trpečemu človeštvu, toda posamezna članica v tej družbi je odmaknjena svetu kakor karmeličanka v

samostanu, ki je drugim nepristopen. Življenje usmiljene sestre in tako tudi življenje blažene Katarine Labouré je torej za ta svet izgubljeno. Ta sklep bi naredil posvetnjak in morda tudi povprečni kristjan. A vendar je sv. Oče z ljubeznijo obračal besede o življenju na bl. Katarino. Kdo ima prav?

Da se razumemo, moramo najprej opozoriti, kako brezvestno se danes zlorablja beseda življenje in življenja zmisel. Posvetnjaki žive v mislih, kakor da je življenje v tem, da se človek prerine na vidno in veljavno mesto v družbi, da v vsem ustreza svojim željam, in to za vsako ceno, pa naj drugi trpe, kar hočejo. Takemu govorjenju pravimo po moderno »demaagogija«. Kristjani pa vemo, da ima le Gospod besede večnega življenja. In to življenje si pridobi tisti, ki vsak dan zadene svoj križ in hodi za Kristusom, ki podaja kozarce vode najmanjšim njegovim bratom, ki brez trobentanja izvršuje dobra dela, ki ta svet uživa, kakor bi ga ne užival. (Kor 7, 31.) Tako je razumela življenje tudi sestra

Katarina. Njeno življenje je bilo skrito pred svetom in celo pred lastnimi sestrami. Njeno delo ni obračalo nase nobene pozornosti, saj je opravljala le najnavadnejša hišna opravila. Kar pa je skrito ljudem, je tem bolj očitno pred Bogom: to je njena zvestoba in ljubezen, s katero mu je služila v skritosti in nizkosti. Uživala je svet, kakor bi ga ne uživala, zato pa je Bog razodel svetu, da je imela življenje in ga imela v izobilju, ker je bilo njeno življenje posvečeno ubogim iz ljubezni do Boga. Umrla je 31. dec. 1876 v 71. letu, od katerih je 47 preživela v svojem svetem poklicu. Kdo

še danes vpraša za one, ki so v njenem času obračali nase pozornost sveta in ga uživali po mili volji? Kako sodijo danes sami o svojem in njenem življenju? Mislimo, da pač z besedami knjige Modrosti: »Mi nespametni smo imeli njih življenje za nespametno in njih konec za brezčasten; glej, kako so prišteti med otroke božje in njih delež je med svetniki.« (Modr 5, 5.) Blažena Katarina Labouré nam je tolažil en zgled, kako si moremo v vsakdanjem življenju zaslužiti odlično mesto pri Bogu. Naj nam bo v tem tudi priprošnjica!

Kaj je lepega po svetu

(Dalje)

Ko sem Vas malo popeljal po domovini, naj se pa spet vrnem v tuji svet in Vam pokažem, kaj je tudi tam lepega. S tem, da sem Vam v kratkem popisal, kje sem že v svoji mladosti po slovenskem svetu vse hodil, sem hotel pokazati, da v tujini na domovino nisem pozabil. Kaj pravim: pozabil! Ne vem, kolikokrat vsak dan mi letijo misli doli k Vam. Seveda, ker vsak dan dobim »Slovenca« in ga pregledam, mi misli same po sebi krožijo po slovenski zemlji. In ker poznam vse kraje, odkoder prihajajo dopisi, mi misli švigajo po vseh tistih krajih. Od Triglava do Gorjancev, od Drave do Kolpe, od Mure do Jadranskega morja, od Slovenskih goric do Krasa — vse prehodim in preletim. Pa pravite, da Vas nimam rad! Večkrat pa zaidem tudi v Dalmacijo in Črno goro, v Bosno in Srbijo, koder sem ravno pred enim letom potoval in hkrati obiskoval naše vojake. In ali Vam smem povedati? Oh, saj veste, kako je: še pri molitvi in sv. maši mi Slovenci hodite na misel. Spominjam se pri sv. maši živih in mrtvih pred in po povzdigovanju.

Ce sem pa šel po svetu, je poleg drugih en vzrok tudi ta, da prenesem in presadim tudi na slovensko zemljo, če na tujem vidim in slišim kaj lepega. Seveda vsaka rožica ne raste na vsakem kraju. Če pišem, »kaj je lepega po svetu«, ne mislim toliko na vnanjo lepoto; to popisujem le mimogrede. Glavno mi je, kaj imajo po svetu lepega na duhovnem polju. No, in ko sem Vam v prejšnjih dopisih nekoliko popisal Berlin, kjer zdaj bivam, naj danes povem, kaj nas je štiri slovenske duhovnike vodilo lansko poletje proti koncu avgusta v Berlin.

Šli smo na mednarodni katoliški shod. Mednarodni se imenuje zato, ker imajo priti skupaj zastopniki raznih narodov, da se med seboj sprijaznijo, pa da si

tudi drug drugemu povedo, kako je tukaj in kako je tam v verskem oziru. Povedo si, kako je v njih deželi: če skuša tu in tam satan vso komando v deželi prevzeti; če vera še živi, ali jo moderno poganstvo izpodriva, če so cerkve še odprte, če zvonovi še zvonijo in v cerkve vabijo, če večna luč še gori po cerkvah, če se božja služba še obhaja in kako se obhaja, če se zakramenti še delijo, če se obhajilna miza še pogrinja in kako ljudje k njej pristopajo. Z drugo besedo: povedo si, če Kristus vlada v njih deželi in kako vlada, če se satanovo kraljestvo močno širi in kako se mu pristaši Kristusovi upirajo, kako se bije boj med obema kraljestvoma — boj, ki se bije po vsem svetu, odkar se je Eva s kačo v raj u pogovor spustila. Danes je pekel napel vse sile, satan nabrusil vse kremplje, mobiliziral vse moči, da bi porinil Kristusovo fronto nazaj in jo, če mogoče, popolnoma potolkel, uničil, pomandral. Po nekaterih deželah se mu to močno odceda; fronta Kristusova je že silno nazaj porinjena. — Po drugih krajih vojska satanova zastoni napenja svoje sile. V Rusiji je armada Kristusova skoraj čisto pobita in razpršena, v Španiji in Mehiki krvavi iz vseh ran.

Nemci imenujejo skupne shode katoličanov mednarodne shode Kristusa-Kralja (Christkönigstagungen), ker imajo pač namen kraljestvo Kristusovo po vseh deželah utrjevati, izgubljeno ozemlje mu nazaj pridonesti, vojake njegove za boj izvežbati in jih za Kralja v ogenj poslati. — Lahko pa bi se ti shodi imenovali tudi mednarodni shodi Katoliške akcije. Saj Katoliška akcija je tista, ki je poklicana kraljestvo božje utrjevati in širiti, kraljestvo satanovo (nevero, poganstvo, razuzdanost, greh vsake vrste) pa zatirati, uničevati.

Mednarodni shodi. Zakaj pa mednarodni? Zato ker je svet zelo pisan, ker so razmere po raznih deželah zelo različne, ker se lahko veliko drug od drugega učimo. To je meni postalo posebno jasno, ko sem prišel prvič na Nemško med naše ljudi na Vestfal-skem. Tam sem našel globoko katoliško prepričanje in živo katoliško življenje, posebno goreče prejemanje sv. zakramentov. Z Nemškega sem prišel v sosedno deželo Holandsko, ki je danes najboljša katoliška dežela, — v kolikor so tam naseljeni katoličani. V obeh deželah, Nemčiji kakor Holandiji, so katoličani pomešani s protestanti in so morali za svojo vero veliko trpeti. Zato jo tudi bolj cenijo. Kaka velikanska razlika med katoliško Holandijo, kjer se celo ob delavnikih cele trume zgrinjajo okoli obhajilne mize — pa med deželami, koder ljudje mislijo, da so že dobri kristjani, če gredo trikrat na leto v cerkev. Razlika kakor med vročo Afriko pa med mrzlo Sibirijo! Ali bi se ne dalo to malo izravnati? Kar je v materialnem oziru nemogoče, je pa v duhovnem oziru mogoče. In potrebno! Mrzle katoliške dežele je treba ogreti z gorkoto gorečih. To je en namen mednarodnih katoliških shodov. Vsaka dežela naj na shodu po svojih zastopnikih pove, kaj imajo lepega v deželi, kako tam delajo, kako se borijo proti neveri in vsemu slabemu. Iz tega poročila lahko druge dežele povzamejo, kaj bi bilo zanje primerno, v čem bi lahko posnemale druge bolj napredne.

Drugi namen teh shodov pa je ta: V združenju je moč! Stara resnica — a mi katoličani se premalo po nji ravnamo. Združeni smo pač v eni katoliški Cerkvi pod enim poglavarjem, združeni smo v enem nauku in prejemanju istih zakramentov, — a

srca naša so premalo združena. Katoliška zaveza je dostikrat za narodno daleč zadaj. Premalo se čutimo, da smo otroci ene velike katoliške družine. Premalo se čutimo, da smo eno, kakor je Jezus molil pri zadnji večerji: O, da bi bili vsi — katere si mi Oče dal — da bi bili vsi eno! In prav v razcepljenosti je naša slabost. Zato pa Cerkvi sovražne države, kakor sta Španija in Mehika, s katoličani prometajo, kakor hočejo, ker nimajo katoličani teh dveh dežel nobene prave opore na drugih katoličanih.

Vse drugače delajo naši nasprotniki. Kako držijo skupaj Judje! Kako socialisti, komunisti in framasoni! Ti ne vprašujejo toliko po tem, kakšen jezik govoriš, ampak le, ali si mojih misli, ali ne. Mednarodno bratstvo jih druži, mednarodno so tudi organizirani. Zato so tako močni in tako predrzni!

Ta medsebojna mednarodna zveza nasprotnikov božjega kraljestva na ves glas zahteva, da se tudi katoličani vseh dežel bolj strnemo in si roke podamo v boju proti brezboštvu, ki se širi s tako predrznostjo po vseh državah — na čelu nesrečna Rusija. Z združenimi močmi moramo odbijati naval peklen-skih vrat, ki buta z vedno večjo silovitostjo ob Cerkev!

Da se to združenje doseže in okrepi, zato so se pričeli mednarodni shodi v Nemčiji. Ko se tukaj malo vpeljejo, se bodo nadaljevali po drugih deželah. Prvi shod te vrste je bil v majhnem kraju ob Reni: Leutesdorf, ker je tam neki zavod, ki je shod priredil; drugi je bil lani v Berlinu. Tretji bo — če ne pride zaradi političnih homatij kaka ovira — letos v Mainzu.

No, in na shod v Berlinu smo se podali kot zastopniki Jugoslavije štirje možje. Kako je bilo tam, povem prihodnjič. J. Kalan.

NA MARIJINIH POTIH

Pri družbi v službi

VI.

Gospod Anton se je zavzel za novo družbeno zastavo. Sam je prosil in iskal prispevkov, pa tudi svoje je poglaval v ogenj. Godilo se jim je pa tako, kakor se godi že od nekdaj ob takih prilikah. Nekateri so radi dajali, češ naj ima mladina svoje veselje; saj smo bili tudi mi radi veseli in smo se radi pokazali in postavili. Nekateri so nekaj malega odrinili; ravno toliko, da niso prišli ljudem v zobe.

Precej je bilo pa tudi takih, ki so zagrabili za znano Iškarotovo besedo: »Čemu ta potrata! Ali nimate drugih potreb?« Pa so zatisnili svoje denarnice in zabavljali čez novodobne novotarije. Z zabavljanjem niso ravno preveč varčevali.

Pri vsem tem je pa nabirka rastla, upanje se je dvigalo, pogum ni upadal in prišel je čas, ko je gospod Anton šel naročat novo zastavo. Prišel je tudi dan blagoslova. Vse je bilo takrat lepo. Še vreme.

Zastava je bila vsem všeč. Celo tisti, ki so doslej le bolj z zabavljanjem pomagali, so morali reči: »Nismo mislili, da bodo ti ljudje kaj takega napravili. Znajo pa, znajo.«

Pri naslednji seji je gospod Anton podal svoje račune: »Za zastavo se je nabralo toliko, zastava je stala toliko, drugi izdatki toliko; no in nazadnje imamo še nekaj preostanka. Kam pa z njim?«

V nekdanih lepih starih časih, ki jih pa danes ni več, bi bil morebiti kdo celo predlagal: »Zapijmo ta denar!« Za dekleta vsekako malo prehud predlog. Torej ga pa kako drugače spravimo s sveta.

»Razdelimo ga med seboj! — Nabiralkam naj bo za majhno nagrado!« — Prvi predlog bi bolj ugajal celoti, drugi tistim, ki so za družbeno zastavo brusili pete in jezike.

»Družbeno knjižnico napravimo!« Ta predlog je bil gospodu Antonu že bolj po mislih. Ne bilo bi tako napačno, če bi družba imela svojo knjižnico. Vendar je predlog odložil na poznejše, boljše čase.

Zmaгал je slednjič predlog, naj gre denar v družbeno blagajno.

»Čemu v blagajno? Saj je še nima mo ne!«

»Pa jo lahko naredimo!«

»In čemu bo družbi denar! Saj družba ne je in ne pije.«

»Ima druge potrebe.«

»Kakšne? Hiše menda ne bomo kupovali.«

»Ne. Zato imamo premalo. Naša blagajna bo imela predvsem dobrodelne namene,« je pojasnjeval gospod Anton.

»Torej za berače? Škoda! Ti ljudje dostikrat vse zapijejo, kar dobe.«

»Žal, da je precej žalostne resnice v teh besedah,« je poprijel za besedo gospod

Anton. »Pocestni in božjepotni in semanjski berači so res žalostne sence naših dni. Sami alkoholovi bratje, včasih celo sestre. Ko bi človek imel le malo moči, precej bi pometel to nesnago z naših cest.«

»Oh, če bi vas sedajle Mihovček slišal! To bi vas preklel! Ali je to kak Kristusov namestnik, če pa berače sovražil! bi vpil nad vami po ulicah in po cestah.«

»Toliko vem, da bi tudi Kristus šno-psarjev nikdar ne podpiral.«

»Prav res!« je pritrdil ves odbor.

»Naša blagajna bo namenjena predvsem družbi. Družbene potrebe: stroški ob sprejemu, članarina za skupno družbeno pisarno, nakupovanje raznih tiskovin. Kadar bomo še bolj pri močeh, bomo pomagali zlasti revnejšim članicam ob času bolezni. Za zdravila, za zdravniška, za boljšo hrano.«

»Zakaj pa vsem ne?«

»Ko bi bilo to mogoče, iz srca rad! Ali skupne naše pomoči so ravno naši siromašni člani najbolj potrebni. In v tem se bo najbolj pokazala moč naše družbe, če bomo imeli dejansko ljubezen med seboj. Naši shodi so nekaj lepega, naši javni nastopi pri

procesijah so prav gotovo vse hvale vredni, naša zastava je tudi naš ponos, koder se pokažemo z njo. Ali vse to bi bilo nekaj samo zunanega, če bi nas ne družila vez žive ljubezni. Tudi za Marijine družbe je zapisal sv. Pavel tisto besedo; saj jo poznate: »Ko bi človeške in angelske jezike govoril, ljubezni bi pa ne imel, sem brneč bron ali zveneče cimbele. In ko bi imel preroštvo in bi vedel vse skrivnosti in imel vso vednost, in ko bi imel vso vero, tako da bi gore prestavljal, ljubezni bi pa ne imel, nisem nič!«

»Samo denarja bo premalo, če bomo hoteli svojo ljubezen preveč razkazovati.«

*Biseromašnik
nadškof dr. Anton Bon. Jeglič*

»Ga bomo pa še iskali.«

»Ko bi izkopali zaklad.«

»Ga ni treba. Dekleta, zaklad je v vaših srcih. Kar dvignite ga.«

»Kje, kdaj, kako?« je začelo vpraševati vseppek. Zakaj besede so se jim zdele govorjene nekam skrivnostno, kakor v uganki.

»Takole sem si vso stvar zamislil. Vsako leto bomo imeli po en dobrodelni

štena bo pa vendar vsaka, da ne bo hotela biti bolna iz pohlepa po denarju. Ne zdaj, ko bomo delili samo drobtinice, ne potem, ko bomo delili milijone.«

»Kdaj bo pa to?«

»Kadar bodo vse naše vode nazaj tekle.«

»Škoda!«

»Škoda, kajne? Mi bomo ostali lepo pri drobtincah, dobri Bog in naša nebeška

1, 2, 3: Nabirmovanju
4: Nadškof
odhaja v Gornji grad

shod. Takrat naj vsaka po svojih močeh daruje v našo skupno blagajno. Posebno tiste, ki ste bolj petične. Ta dar ne bo nikdar in nikakor zavržen. To je namreč tisti dar, ki je o njem rečeno, da naj ne ve levica, kaj je dala desnica. Če bi ob materinskih proslavah napravili majhno vstopnino za sklad naše dobrodelnosti, bi tudi nekaj dobili. In tako bi naša moč od leta do leta naraščala.«

»Kaj pa, če bi potem vse naenkrat zbolele?«

»Vem, da je to vprašanje stavljeno bolj za šalo kakor za resnico. Toliko po-

mati Marija nam bosta pa vračala v milijonih.«

»Milijoni — misijoni. Kaj pa če bi tudi za misijone kaj dali? Pogani so tudi bolniki in naši bratje v Kristusu.«

»Aha, Jerica! Vidi se ti, da si načelnica misijonskega odseka. In zato nikjer ne moreš zakriti svojega misijonskega srca. Lepo je to. Zato bomo poskusili tudi tebi nakloniti nekaj misijonskih drobtinic. Zlasti tista leta, ko ne bomo imeli v družbenih vrstah preveč bolnikov.«

»Zdaj bom pa samo zato molila, da bi bila vsa dekleta zdrava.«

»Bog te usliši!«
»Kaj pa če bi padlo tudi nekaj za moje sirote?«

»Poglejte, pogledajte, kako prostrano je polje krščanske ljubezni. Spet nova prošnja! Na vse kraje bi človek dajal, če bi dosti imel. Tudi na sirote bomo mislili. Zlasti pozimi, ko je bolj trda za delo in za denar.«

»Bog plačaj dobro besedo.«

»Tako se govori! Poglejte, dekleta! Vsaj to bi človek rad dosegel z vašo in

z vaših domačih pomočjo, da bi mili darovi, ki so namenjeni siromakom in potrebnim, res prišli v prave roke. Spet bi rad pograbil za apostolovo besedo in bi jo malo predružačeno zaklical v svet. Bratje, kakor vi delite miloščino, to ni več miloščina. Zakaj prevečkrat se zgodi, da so potrebni lačni; tisti, ki miloščine niso ne vredni, ne potrebni, so pa pijani.«

Da, da, gospod Anton! Ko bi človek spet mogel na noge postaviti ta nesrečni narobe svet.

Janez Langerholz.

N A C I L J U

Učiteljica ponižanih

(Iz življenja Marjetke Sinclair. — Priredil L. G.)

Življenje Marjetkino je teklo po tistem dnevu, ko so se za njo zapahnila samostanska vrata, v samih novih doživetjih. Saj ji je sleherni korak odkril novo skrivnost: tihota in svetost sta se prelivali skozi ulice in vrt; sestrinska družnost, kakršno zunanji svet komaj pozna, je dehtela v teh prostorih; a nad vse je čutila Marjetka veličastje božjega diha, ki je vel od sestre do sestre, od srca do srca. Le stežka se je privadila mislim, da si je tudi sama že dovolj odpihnila posvetni prah s čevljev, sicer ne bi mogla najti miru. Že prve dni se je čudoma odtrgala od vsega, kar jo je spominjalo na življenje zunaj. Izbrisala si je iz spomina dom, delavsko ulico, srečne počitniške dni v prirodi, vse, kar jo je vezalo na dekliško življenje; in bila je, ko da se je vnovič rodila. — Pa kaj bi iskali njenih stopinj, kod hodi, kaj dela, česa se spominja! Vzemimo rajši v roke njene beležke, ki jih je pisala in ki jih ni pisala, marveč jih je le

v srcu nosila. Iz teh beležk se nam bo izkristalizirala dekliška duša, ki je živela povsem naravno življenje, življenje vesele, srečne redovnice, katera je bila na oko podobna vsem mladim dušam, v resnici pa je bila mnogo, mnogo svetlejša, skromnejša, bliže nebesom.

*

Brez načrtov in namenov pišem. Cesar mi je srce prepolno, se izlije na papir. S srcem, z usti in še s peresom se zahvaljujem dobremu Jezusu, da mi je odprl vrata v presrečno samostansko hišo. Sicer se družijo žalostni z veselimi dogodki, vendar so veseli močnejši. Oče, dobri oče, ki je prav za prav prinesel vsej naši hiši vero v Jezusa Kristusa, vso družino osrečeval z ljubeznijo, je umrl. Medtem pa sem bila preoblečena in položila sem večne obljube. In tako sem postala za zmerom nevesta Onega, ki je moj Ljubljenec od detinskih let sem. To so suhe črke. Preoblečena. Večne zaobljube. Kdo v zunanjem svetu

Novi lavantinski
knezoškof dr. Ivan Jožef Tomažič

M. Langus

Sv. Jakob v Ljubljani

Marijino vnebovzetje

ve, koliko težine je v teh njenih besedah. Vso večnost je ne bi pretehtal. Človek je še zmerom človek, vendar pa se že dviga z angeli v višave. Zemeljska tla se izpodmikajo. Kot da so se odprla nebeška vrata in hodijo po lestvi božji seli gor in dol. Z božjega prestola pa dežujejo na zemljo zlati žarki, potoki milosti in blagoslova. To je neobsežno. Za sleherni Zdravo Marijo se ti zdi, je kanila kaplja z neba, za sleherni sveto obhajilo morje z neba. Tako se točijo milosti iz božjih rok v človeške. Iz božjega srca v človeška srca. V srca najbolj zapuščenih, najbolj pozabljenih. V srca umirajočih grešnikov...

Še imam živo pred očmi:

Večer je na vrtu in v celicah. Naslednje jutro naj bi bila preoblečena. Srce mi je drhtelo v pričakovanju. V spominu so mi še enkrat stopili pred oči mladostni dnevi: zaročenec, kateremu sem rešila življenje večne smrti, a mu nisem mogla dati ljubezni. Mati, kateri smo se v kratkem iztrgali trije iz skup-

nega gnezda in poleteli. Oče, ki je pretakal za svojo ljubljeno družinico pot kot kaplje krvi, dokler ni končno ostal onemogel kot izruvano drevo in legel na bolniško posteljo. Vsi so prihajali oni večer v moje srce; kakor dobri spomini. Končno so se odprla vrata na stežaj; vsula se je dolga procesija najbednejših, najbolj zapuščenih; moji neboljenci iz barak so stali pred menoj kot plahi otroci: Marjetka, potolaži, potolaži! Lačni smo in prezirani, a odkar si odšla, nimamo nikogar več...

Pri vsem hrepenenju na bližnjo preobleko se mi je srce zmračilo v neprijetni misli: pustila si ovce pred žreli volkov in se umaknila v zavetje. Mlada drevesa rasto, a že nekdo zamahuje s sekiro. — Toda polagoma so gostje iz domovine že odhajali, mož za možem, žena za ženo, otrok za otrokom. Vrata so se hitro zaprla.

Padla sem pred razpelo na kolena in zaihtela: Jezus, zadnjo noč pred preobleko se mi razodenil! Če ni prav, se bom vrnila v svet... Tedaj se mi je zdelo, ko da mi šepče daljni glas: Nisi utekla življenju sveta, marveč si ga prinesla na oltar, da se použije kot žrtev za brezštevilne nesrečnike, ki so bili rojeni zame, a so se izgubili. Radi tvojih žrtev bodo našli pot nazaj. Torej si duhovnica kot prej, le v višjem zmislu.

Tako mi je prišepetaval dobri glas, ki je prihajal z drugega sveta. In moja odločitev se je za zmerom sklenila. Dvomi so se razgubili, posijalo je sonce sredi polnoči v moje srce. Drugo jutro so me ogrnili v redovniško oblačilo, v to sveto oblačilo, za katerim sem hrepenela toliko let! In zdaj mi ni nič več težko, vsaka bolest mine, vsaka težava, katerih je tudi v samostanskih hišah dovolj, je kot peresce lahka. Zakaj vse to ima silen zmisel: vse za Jezusa, vse za očiščenje blodnih duš, posebej umirajočih, da bi jim vsaj poslednji trenutek milost prisijala...

*

Večne zaobljube sem položila brez dvomov. Saj je bilo srce tedaj že kot lučka očiščeno vsega posvetnega. Prav lahko sem torej izrekla večno zvestobo ljubemu Zeninu. In tako se je tudi zame začela doba dosmrtnega zapora. Le sonce si smemo z vrta ogledati, vse drugo je mrtvo. Zatorej ni čuda, da je med nami mnogo starejših sestra, ki ne poznajo avtomobila in drugih avtomatičnih aparatov. Pred petdesetimi in več leti so se poslovile od sveta in niso se več povrnila vanj niti z mislijo niti z željo. Bog ve, kaj vse se bo skrilo mojim očem, če bom živela v tej hiši pokoja in odtrganosti od sveta še petdeset let! Pa z Bogom življenje tam zunaj.

Zame nisi nikoli imelo čara; najmanj pa ga imaš sedaj, ko mi je vsa duša na poti k Bogu.

*

Blažen vrtiček z napol usehlím drevesom v sredini. To je edini sladki ostanek nekdanjega življenja. Ali ni prav, da se veselim tega mesta kakor nekda j dobre matérine roke? Dokler smo na svetu imamo še zmerom posvetne želje. Sicer pa: mar ni tudi ta vrt božje delo? Mar ni v sleherni roži sladek odsev božjega obličja? In na sleherni travi, gredici ali drevesu se čutijo božje stopinje.

pred vrata velik zaboj samih darov: Ker ste mi izprosile milost, da sem spregledal... In tako dalje. V tej tihoti se človek res lahko pogovarja z Bogom in siloma (kakor nekda j Jakob) izprosi milost svojim varovancem. Presrečna sem, da sem tu.

*

Mnogo kratov me obhaja misel, da nisem dovolj posvečena Bogu. Mnogo nas je tu in niso mi vse sestre sestrinske. Morebiti me ne poznajo. Če bi se mi hotelo zdaj izprožiti kako grenko želó do teh družic, me obvaruj

Fantovski dan v Višnji gori 5. junija 1933

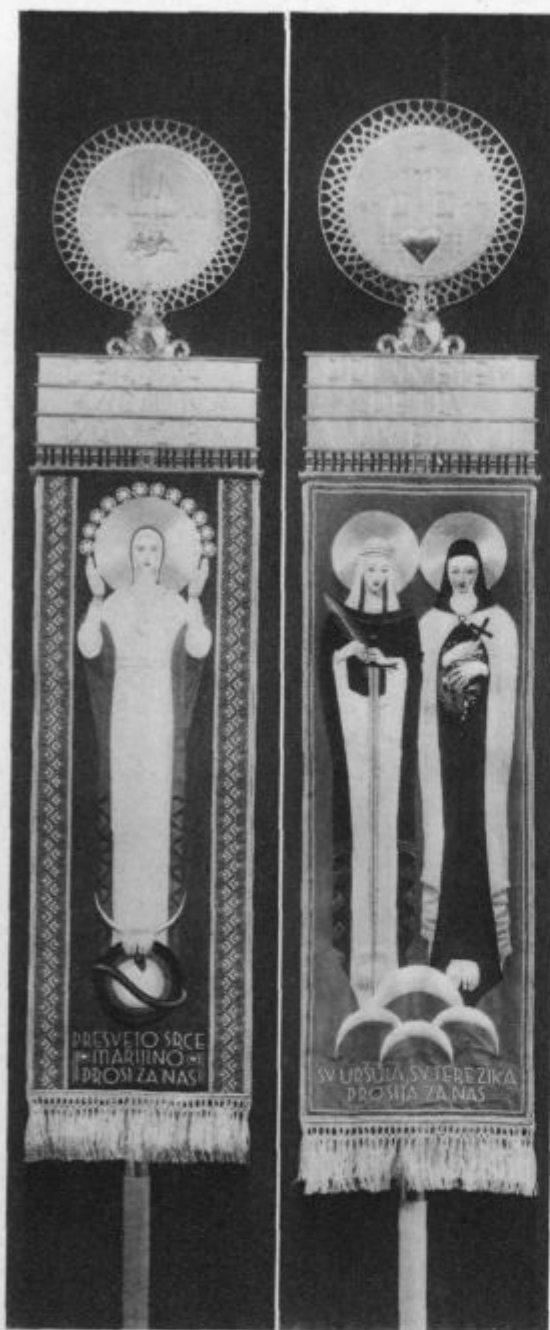
Včasih prilete na naš vrt veseli ptički in pojo kot rajski. Takrat začutim srce velikega svetnika, ubožca Frančiška, ki je truden sedal pod drevesa, razprostiral roki in sprejemal pozdrave drobnih pevcev. Po rokah, ramah in glavi so mu skakljali, on pa je odprl usta in jim pridigal o božji ljubezni, ki je večja kot vsa mórja sveta... Temu velikemu svetcu, ki je bil tako preprost in vendar tako velik, sem vzela ime. Zatorej se imenujem že od preobleke: Marija Frančiška. O da bi mogla za njim v preprostosti, naravni ponižnosti in svetosti!

*

Vrata odpiram in zapiram. Prihajajo nepoznani ljudje in prinašajo darov. Nate, sestrice, ker molite za nas! Zadnjikrat smo obhajale obletnico zaobljube naše matere opatinje. To je bil velik dan, kakor je velik dan ob smrti ene izmed nas (saj dobimo novo priprošnjico v nebesih!). Ko smo bile v najsrečnejši misli in molitvi, prinese neki gospod

ti, dobri Jezus. Vse grenkobe naj bodo tebi posvečene. Daj mi moč, da bom prenašala slehernó krivico vdano! Morebiti sem prevesela, presrečna, a vidijo v tem posvetno razposajenost! Ljubi Jezus, kako ne bi bila srečna, ko pa imam Tebe. — Ali ni prelepo služiti Bogu tudi v najdrobnejših stvareh, ob sleherni stopinji, ob sleherni misli. Tako je človek ves božji, tudi tedaj, ko ne moli, marveč se smeje in občuduje lepoto božjo na vrtu. V tem primeru razumem božje otroštvo. Človek nič ne premišljuje, kako in kaj bi molil, marveč je neposreden. Njegovo telo in duša molita brez nehanja — tudi med oedom, tudi med spanjem. Najlepša pa je moja molitev v izvrševanju dejanj, ki so človeku zoprna. In to molitev bom najčešče in najzbraneje molila: ponižno bom sledila vsem zapovedim, izvrševala bom vsa dejanja z najčistejšim namenom; pri tem bom mislila na Križanega, ki je bil pokoren do smrti...

*

Nacr. arh. Iv. Pengov-a

Prapor dekl. Marijine družbe pri sv. Petru v Ljubljani

Tako je Marija Frančiška — nekdanja Marjetka — živela tiho svetniško življenje, povsem podobno sv. Tereziji Det. J. Sleherni dan je prinesel nove žrtve, nove odpovedi, za katere ni vedel nihče. Saj so ravno v majhnih stvareh, ki jih povprečen človek komaj opazi, najtežje odpovedi. Marija Frančiška je šla skozi to s smehljajočim obrazom in pesmijo v duši. Vse bridkosti je sproti darovala,

vse krivice nesla pred večno lučko; vse za Te, moj Ženin. In tako je postala Frančiška najtišja oseba v samostanu, najmanj poznana v zboru sestra. Živel je pač najintimnejše življenje z Bogom, katero pa vselej ostaja svetu prikrito. (Dalje)

Krščanski značaji

V Zapužah pri Ribnici je dne 19. majnika t. l. umrla gospodinja in mati Marija Oberstar v starosti 59 let. Izmed devet še živečih otrok, je darovala sv. Cerkvi seme-niškega duhovnika Antona, in cistercijana v Stični p. Kolumbana. Dano ji je bilo, da je še oba kot novomašnika spremila k oltarju; prvega predlanskim, drugega lani. Vse njeno življenje je globoko koreninilo »v ljubezni božji in potrpežljivosti Kristusovi« (2 Tes 3, 5). S to ljubeznijo je bila združena ljubezen do bližnjega. Vsakomur je rada postregla, s čimer je le mogla: izletnikom vsaj z latvico kislega mleka, popotnika je povabila k skupni družinski mizi, marsikateremu otroku je napolnila žepe z okusnim sadjem. Z občudovanja vredno potrpežljivostjo in nesebično požrtvo-valnostjo je prenašala vsakdanje križe in te-žave in nazadnje tudi bolezen. Vsem, ki so jo poznali, bodi toplo priporočena v pobožno molitev. N. p. v m.!

Marijino družbo v Tomaju je pretresla na dan sv. Trojice žalostna novica: popoldne pred blagoslovom je nenadoma umrla njena najživahnejša članica, 22-letna Zora K j u d e r. — Ne samo družba, cela vas je vzdrtela ob mrtvaškem zvoncu, saj je bila pokojna tako priljubljena. Dne 13. junija smo jo odnesli iz rojstne hiše. Dolgo že ni bilo v Tomaju takega pogreba, bolje rečeno takega slavnostnega spreveda. Ganljivo je bilo v cerkvi. Pri črni sv. maši so družbenke pele koralni »Requiem« in med sv. opravilom so pristopile k mizi Gospodovi vse družbenke brez izjeme in tako tudi cela družina pokojnice. Pač lep zadnji dar, ki ga je blaga Zora nad zvezdami gotovo vesela. Po cerkvenem opravilu je spregovoril g. voditelj in orisal Zorino res vzorno življenje; poudarjal je njeno ljubezen do Marije, do sv. Evharistije, do Srca Jezusovega: najbolje zagotovilo, da bo blaga Zora vso večnost pela Jagnjetu nesmrtno deviško pesem.

Marijina družba je še dva naslednja dneva darovala zanj sv. obhajilo.

Iskrice.

Kdor maže, napravi gladke roke pa ozko pravico.

Na trgu in sejmšču ljudi bolje spoznaš kot v cerkvi.

Mrzla, zelo mrzla zima mora biti, da volk volka požre.

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Bernardka — svetnica. Prvo julijsko nedeljo je bilo vpričo papeža Pija XI. prebrano pismo, ki naznanja, da bo bl. Bernardka Soubirous prišteta med svetnice. Svečanost svetniškega proglašenja je določena na dan 8. decembra 1933, na praznik Marije Brezmadežne.

Telovo in evharistično slavlje na trgu sv. Petra v Rimu. Letos so imeli rimski romarji in tujci, ki so se mudili okrog praznika sv. Reš. Telesa v Rimu, izredno srečo, da so bili navzoči pri teoforistični procesiji, ki se je izvršila z vsem sijajem na večer 15. junija ob kolonadah trga sv. Petra. Najsvetejše je nosil papež Pij XI. sam. Spremljal ga je kardinalski zbor, številna duhovščina, garda Švicarjev, vatikansko uradništvo, nebroj tujcev in domačinov, skupina vitezov v uniformah. Petje je oskrbovala znana »schola cantorum«. Ko se je prikazal sv. Oče z Najsvetejšim, so se oglasili zvonovi vseh rimskih svetišč. Prav tako se je — kakor beremo — procesija s svetim Reš. Telesom izvršila v Berlinu ob nepričakovano ogromni udeležbi in izredno sijajno. Korporativno je bil zastopan tudi del

(250) državnih stražnikov z godbo. Za Najsvetejšim je korakal kanclerja namestnik v. Papi in dolga vrsta višjih uradnikov. Udeležence je poslalo več ko 500 katol. društev.

Mnogo tisoč dobrih katoličanov je poočitovalo svojo katoliško zavest pri procesiji svetega Reš. Telesa tudi v Monakovem. Tudi tam so šli za Najsvetejšim odlični uradniki, med njimi minister Esser.

Konkordat med Avstrijo in Vatikanom je bil podpisan v Rimu na binkoštni ponedeljek. Ta cerkveno-državna pogodba, ki sta jo podpisala zvezni kancler Dollfuss in tajnik cerkvene države kardinal Pacceli, vsebuje važne določbe o šolskem vprašanju, o ustanovitvi škofijskega sedeža v Inomostu, o imenovanju škofov, o cerkvenem zakonu, ki ima civilno-pravno veljavo i. dr. Zadnji konkordat je bil sklenjen že leta 1855, ki je pa bil vsled raznih državnih naredb v času liberalizma okrnjen in končno preklican. — Tudi med Nemčijo in Vatikanom se je dosegel v cerkvenih zadevah sporazum.

Besede sv. Očeta Slovencem. O binkoštih je bila večja skupina slovenskih romarjev

Po blagoslovitvi novega praporja šentpeterske Marijine družbe

Načrt arh. Iv. Pengov-a

Prapor Marijinih vrtcev

sprejeta v avdijenci pri papežu Piju XI. Iz nagovora namestnika Kristusovega omenjamo tole: »Z veseljem vas sprejmemo kot dobre sinove in hčere, kot verne otroke, ki so v svetem letu došli k svojemu očetu. Z veseljem vas sprejmemo zlasti radi tega, ker ste zastopniki »Slovencev« — to ime mnogo pomeni — zastopniki onega naroda, ki je bil vsekdar zvesto vdan katoliški Cerkvi, pa smo prepričani, da bodo tudi sinovi hodili po potu svojih očetov in premagali vse sedanje in bodoče težave. V dokaz naše posebne naklonjenosti vam podarimo blagoslovljene svetinjske z željo, da se njih blagoslov izlije na vas »na vaše prijatelje in rodbine ter na vse, ki jih zastopate...«

Orodje v božjih rokah... Dne 14. marca je praznoval 25 letnico mašništva učenjak, ki pa nosi preprosto frančiškansko haljo: o. Avguštin Gemelli. Čudna in neizvedljiva so pota božje Previdnosti, mora človek reči, če zasleduje življenje in delovanje tega junaškega moža. Po svojem prvem poklicu je bil zdravnik in naravoslovec; a zašel je bil pod vplivom materialistične znanosti, ki si je osvajala medicinski svet, na pot nevere. Na sebi je imel zgled razdejavnosti moči, ki izvira iz brezvernega svetovnega naziranja in brezvernega vseučilišča. Po posredovanju in po prijateljskih zvezah nekega dijaškega tovariša je pa

srečno našel zopet pot do vere in Cerkve. Vstopil je v frančiškanski red. Kmalu je čutil v sebi klic za apostolsko delo med svetom. Kot mlad duhovnik je zagovarjal na velikih zborovanjih po Italiji lurske čudeže nasproti materialističnemu naziranju takratne dobe. Zdravniška organizacija ga je pozvala v svoj krog. Govoril je pred zdravniki s stališča znanosti dvakrat. Uspeh je bil tak, da je neki liberalni časopisni poročevalec moral zapisati: »Vedel sem, da imam pred seboj dogmatika; a spoznal sem v Gemelliju mirnega, dosledno mislečega govornika, ki se je ravnal strogo po zdravniških spričevalih, dejstvih in poročilih.« Gemelli je dosegel velikanski uspeh. — Najbolj je pa zaslovelo njegovo ime, ko je ustanavljal milansko katoliško vseučilišče, posvečeno presv. Srcu Jezusovemu. Težko delo se mu je posrečilo. — Za velikonoč je sprejel papež Pij XI. v avdijenci rektorja milanske katoliške univerze p. Avgušтина Gemellija, ki je vodil večjo družbo visokošolcev. Sveti Oče je bodril profesorje in dijakе, naj bodo apostoli prave luči.

»Kristus — središče našega življenja, Kristus — središče našega dela«. To je bila vodilna misel govora, ki ga je imel praški nadškof o priliki Katoliškega kongresa mladcev v Pragi. Kongres je trajal od 1. do 4. julija. Zbrali so se predvsem

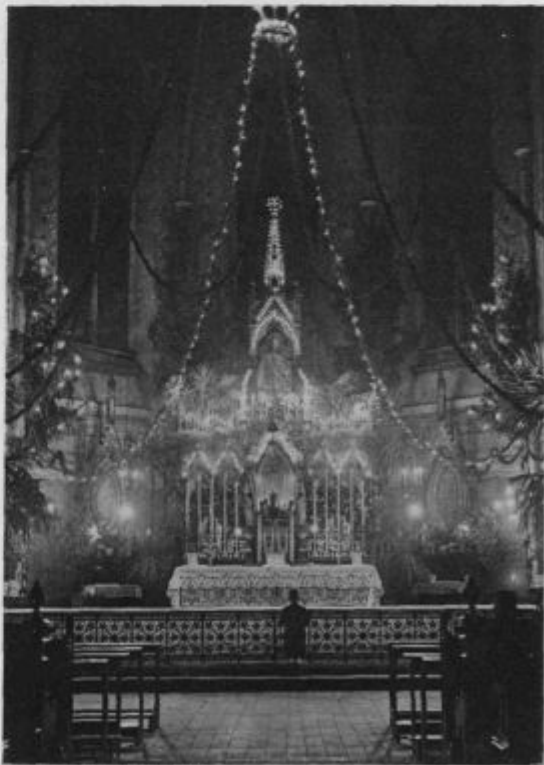

Foto »Grabjec« Ljubljana

*Notranjščina cerkve
presv. Srca Jezusovega ob peldesletnici*

mladeniči češke katoliške mladinske zveze SKM, zastopniki katol. dijaštva in katoliških telovadnih zvez. Pridružili so se tudi tovariši z Moravske in Slovaške in odposlanci grško-katoliške mladine iz Karpatske Rusije s škofom Pavlom Gojdič-em. Med cerkveno slovesnostjo je pristopilo 3000 mladeničev k sv. obhajilu. Uniati so imeli svojo pobožnost. V slavnostnem sprevodu je korakalo 6000 mladeničev. Jako veličastno je bilo zborovanje, pri katerem so našeli okrog 10.000 udeležencev. Ob sklepu so v Stadion prenesli Najsvetejše; nato je ves zbor obnovil zaobljubo vere in zvestobe Kristusu Kralju. — Pozneje so se vršile razne ljudske slavnosti.

Slika kulturnega dela. Pod naslovom »Za varstvo države in naroda« je bilo izdanih zadnje mesece v Nemčiji več odredb in ukazov. Policijska uprava v Berlinu je na podlagi teh odredb prepovedala vse časopise, ki so služili kulturi nagote ali na ta ali drug način pospeševali razbrzdanost in nenravnost. V Kölnu je bilo v nekaj dneh zaplenjenih 334 knjig in 1200 raznih časnikov. Vsem listom, ki so objavljali od časa do časa pohujšljive slike, je bilo naznanjeno, da bodo ustavljeni, če takih ilustracij ne opuste. Kioske, časopisne stojnice in knjižnice mora policija strogo nadzirati. Z zakonom z dne 3. marca 1933 so dobili vsi lastniki in najemniki javnih kopališč navodila, ki urejujejo dostojnost in predpisujejo primerno kopalno obleko. Vsi javni lokali in gostilniški prostori, ki so sumljivi v pogledu javne nravnosti, so pod najstrožjim nadzorstvom. Vsako kršenje se kaznuje s tem, da se lokali takoj zapro. S posebnim zakonom z dne 9. maja 1933 so prepovedana vsa tako zvana »higienična sredstva«, ki so doslej pod to krinko preprečevala potomstvo in pospeševala razbrzdanost.

V tem oziru se je pokazal nemški nekronani vladar Hitler moža, ki skuša ozdraviti nemški narod v korenini. Vsi dobromisleči državljani ga bodo v tem boju podpirali. Hitler utegne postati to z a d e v n o učitelj tudi državnikom drugih držav in dežela, kateri hočejo zidati trdne temelje državnim enotam.

Preklic brezbožneža. Nemalo so se zavzeli bralci španskih listov, ko so čitali preklic J. Arpi-ja, ustanovitelja in izdajalca brezbožnega lista »El Ateo« (»Brezbožnik«). Javno je tajil bivanje božje in božjo naravo Kristusovo, zasmehoval duhovnike, boril se zoper katoliško Cerkev. Te dni je pa objavil preklic in javno izpovedal katoliško vero.

Afriški kralj — prejel zakrament svetega krsta. V mestu Ujiji (Tanganika — Vzhodna Afrika) je bil krščen kralj Gwassa, vladar dežele Uha, na ime Jožef; njegova žena — kraljica pa na ime Elizabeta. Hkrati sta pre-

jeli sveti krst obe hčerki Marija in Terezija. Svete obrede je izvršil škof Birraux, apostolski vikar iz Tanganike. Namestnik guvernerja Bagshaw je bil krstni boter. Kralj Gwassa se je odločil za sveti krst, še preden je prevzel vladu. Ko je bil kronan, je prepovedal vse običaje, ki so v opreki s krščanskimi nravnostnimi pojmi. Tudi se je ves čas krepko ustavljal prigovarjanju raznih poglavarjev, naj bi si privzel več žená.

»Zdaj sem srečna...« V navzočnosti cele vrste gledaliških umetnikov in umetnic je bila krščena mnogoproslavljana operna pevka Castagna v Avstraliji. Po svetem opraviilu je vzklíknila: »Zdaj sem srečna, zelo srečna!« Pozneje je pripovedoval: Naša družina se je malo brigala za vero in za krščanstvo. Spominjam se le, da smo se vselej pred jedjo in po jedi prekrizali. Ko sem kot operna pevka imela nastopiti, sem čutila vselej neko boječnost. Če sem se prekrizala, je pomagalo. Tovarišica me je peljala nato k nekemu redovniku, ki me je pripravil na sveti krst. Moje življenje se je sedaj docela spremenilo. Ne morem povedati, kolika blaženost se je nasečila v moje srce!«

Neprecenljiva škoda. Zdaj šele izvemo, kakšno razdejanje so povzročili komunisti leta 1931 na Španskem. Pisatelj cerkvene zgodovine na Španskem, jezuit Caharija Garcia Villada piše v predgovoru, da je bilo požganih in uničenih okrog 190 samostanov in cerkvá, predvsem v Madridu, v Alikante in Malagi. Vso škodo cenijo na 200 milijonov peset (v današnji valuti je ena peseta kakih 6 Din). Umetnine in dragocenosti, ki so bile uničene, se pa z zlatom ne dajo odtehtati. In kaj imajo sedaj od tega komunisti? O, kako zaslepljen je svet!

Vzoren zavod. V Budapestu imajo visoko šolo za telesne vaje, ki jo imenuje list »Osservatore Romano« vzoren zavod. Na tej šoli se pripravljajo bodoči učitelji in učiteljice telovadbe. Ustanovljena je bila leta 1925. Takratni naučni minister Klebesberg je poudarjal, da se mora vzgoja telovadnega učiteljstva na dva stebra naslanjati: na verskonravno in na domovinsko podlago. Zato se pa na tem zavodu gleda prav tako na nravno-versko utrditev vzgoje, kakor na tehnično-strokovno izvežbanje. Šola ima štiri letnike. Sprejemajo se vanjo samo taki kandidati, ki imajo srednješolsko zrelostno spričevalo. Vsako leto se tam pripravlja na bodoči poklic okrog 100 kandidatov: 60 moških in 40 ženskih. Vodstvo je poverjeno nekemu strogo katoliškemu zdravstvenemu svetniku. Med učiteljstvom je tudi benediktinski redovnik, ki ima tedenske verske nagovore ter pripravlja kandidate in profesorje trikrat v letu na sv. zakramente. Za

žensko telovadbo se strogo uvažujejo navodila sv. Cerkve. Med gojenci so tudi inozemci zlasti Američani.

Katoliško šolstvo v Franciji. Znano je, da se v državnih šolah na Francoskem krščanski nauk ne poučuje. Da se katoličani izognejo slabim vplivom svetne šole in da zagotove svojim otrokom versko odgojo, snujejo lastne katoliške šole. Skoraj vsako mesto ima že lastno, od države nezavisno šolo. Seveda morajo katoličani take šole in učiteljstvo sami vzdrževati. V pariški škofiji se vzgaja v katoliških zasebnih osnovnih šolah 61.389 otrok; za vso to mladino je potrebno 1264 učiteljev. Srednje katoliške šole v pariški škofiji obiskuje 25.700 dijakov, ki imajo 2364 profesorjev. Krščanski zavesti ni nič težkega!

Katoliška unija. Tudi v Belgiji se napoveduje kulturni boj, če se stvari liberalno-socialistična zveza. Sila je sedaj poživila že leta 1921 ustanovljeno »Katoliško unijo« in jo dvignila k obnovljenemu delovanju. Katoliška unija je pritegnila vse katoliške sile in organizacije v deželi. Gre predvsem zato, da se ohranijo svobodne katoliške šole; kajti te so v prvi vrsti ogrožene, dasi so daleko ceneje in nudijo več uspehov kot državne. Leta 1932 so imele državne šole 560.252 otrok, zasebne katoliške pa 639.956. Državne šole so obremenile proračun za okroglo 500 milijonov frankov, zasebne pa za 298 milijonov. — Kljub temu rujejo svobodomiselci proti svobodnim katoliškim šolam.

Južna Amerika, najbolj katoliški del sveta, se že živahno pripravlja na svetovni evharistični kongres v Buenos Airesu l. 1934. V tem oziru se čutijo tudi Braziljci, ki Argentincem niso posebno naklonjeni, kot složni južni Američani. Pričakujejo seveda tudi udeležbo iz Evrope. Severna paroplovna družba Lloyd bo skrbela, da bo parnik, ki bo vozil udeležence, spremenjen v plavajoče svetišče z mnogimi oltarji.

11 posebnih vlakov je pripeljalo 8. junija 1933 katoliške rokodelske pomočnike v Monakovo, kjer se je udeležilo zborovanj vsega skupaj do 25.000 članov. Lepa slika veselega udejstvovanja iz polnosti katoliške življenjske moči.

Žal, da se je moralo zborovanje predčasno zaključiti. Istodobno so se sešli katoliški rokodelski pomočniki iz Avstrije v Salzburgu. (Katoliški rokodelski pomočniki imajo danes v Jugoslaviji 8 društev, v Češkoslovaški 40, na Poljskem 30, v Avstriji 100, v Nemčiji 1980, na Tirolskem 7, v Bukovini 7, na Sedmograškem 3, USA 20, Južna Amerika 10, Švica 80, Nizozemska 120, Ogrska 50, Romunija z ogrskim jezikom 40, Madrid 1, London 1, Luksemburg 1, Danzig 7, drugod 4.)

V Tibetansko pogorje sta dospela patra Melly in Coquoz z dvema bratoma iz samostana Sv. Bernarda v Švici. Nalogo imata, sezidati v novi višinski samoti podoben samostan, kakršnega imajo v domovini. Težko delo, kajti stavivo bo treba deloma donašati samotež v gorovje.

Čujte! Dva zakonca v Bangalore (Indija) imata 10 otrok. Od teh jih je 5 vstopilo v jezuitski red, ena hči je karmeličanka, tri so učiteljice v istem redovnem poklicu in zadnja je usmiljena sestra. Sveti oče Pij XI. je odlikoval moža in ženo s tem, da jima je poslal častni križ »Pro Ecclesia et Pontifice«. Srečni otroci takih staršev, pa tudi srečni starši takih otrok!

400 katoliških časnikarjev iz 72 držav se je bilo odzvalo vabilu na zborovanje v Rimu. Sklenili so, da bo čez dve leti, ko bo vatičanski list »Osservatore Romano« slavil 75 letnico obstoja, mednarodni kongres zastopnikov vsega katol. tiska.

In svet molči... Komunisti so po načrtu in dogovorno napravili nova zločinstva in svetoskrunstva v državi Veracruz (Mehika). Oskrunili in onečastili so 44 cerkvá in sicer v noči od četrтка na petek (od 8. do 9. junija t. l.). Oltarji s tabernaklji so na strašen način prizadeti tako, da bo dalj časa trajalo, preden bodo cerkve zopet odprte za službo božjo. Dobri verniki kleče pred vhodi in jočejo. Med mlajšim moškim svetom se opaža močna razdraženost in se je bati ostrih nastopov. Ameriški dopisnik imenuje početje komunistov »satansko« in dolži mehiško oblast, da je strahopetna. Nam se pa zdi, da je ta sodba vse premila! Le kaj imajo komunisti od pobijanja in rušenja cerkvenih prostorov! Za koliko so si olajšali svoj položaj?... Umevamo: sovraštvo do vere in Cerkve čuti neko satansko uteho, če more uničevati in razbijati to, kar mu mrzi. Molimo za zaslepljenje, da bi jih razsvetlila milost božja!

Še pred 2 letoma med prvaki framasonov. V zasebni avdijenci je sprejel papež Pij XI. senatskega predsednika Filippinskih otokov, Kvezona. Bil je poprej frامason na voditeljskem mestu. Na srečo je pa opetovano čital življenjepis sv. Terezije Det. J., nakar je prosil za sprejem v katoliško Cerkev. Po svoji spreobrnitvi je zaklical: »Zdaj sem najsrečnejši človek na zemlji«

Angel ob smrtni postelji. Veri sovražni člani socialistične stranke v mestu Buenos Aires (Argentina) so zahtevali, da se odstranijo katoliške redovnice iz mestnih bolnišnic, češ, da imajo samo nalogo, kristjane spreobračati. Vsi zdravniki in vse osebje bolniških zavodov brez ozira na politično pripadnost so izročili nato izjavo, da so sestre v bolniški

postrežbi nenadomestljive. Tej sodbi se je pridružil tudi predsednik zdravniške zveze, načelnik zdravstvenega sveta in druge odločilne osebnosti. Voditelj največje bolnišnice pa ni drugega rekel, kot tole: »Bivši predsednik Francije, Clemenceau, najliberalnejši mož, je zahteval v svoji bolezni katoliško redovnico za strežnico, ker je hotel imeti ob smrtni uri angela poleg sebe.«

★

Kje je rešitev? V Mostah ljubljanskih so imeli 18. junija evharistični dan. Zbranim množicam je prevz. gosp. knezof dr. Rožman označil Jezusa in presveto Evharistijo kot središče vsega verskega življenja, vsega bogoslužja in vsega našega udejstvovanja. — Javna svečana evharistična procesija je bila preložena (radi deževnega vremena) na nedeljo, dne 25. junija. — V dvorani je pa župnik Fr. S. Finžgar v jedrnatih in tehtnih besedah pokazal, kako bi se svet lahko izkopal iz sedanje krize. Radi rešilne ugotovitve, ki je pa mnogi ne marajo slišati in sprejeti, navajamo tudi v našem listu glavne misli Finžgarjevega izklesanega govora: Današnje duhovno in gospodarsko krizo rešujejo neštete konference in pišejo o nji cele vozove knjig; toda noben izmed današnjih oblastnikov noče priznati, da je ta kriza prav za prav le sodba in obsodba mlačnega stoletja, katero je hotelo graditi in živeti brez Boga, ki je od vekomaj do vekomaj. Kakor so nekoč Kristusa kamenjali, tako ga kamenjajo tudi danes; zato se ne smemo čuditi, če se je človeštvu skril. Človeškemu rodu je dal razum, ki je ustvarjal prava čuda in jih še ustvarja; toda vključ temu, da je na eni strani vsega v preobilju, hrane in drugih potrebščin, žive vendarle milijoni v nepopisni bedi. Zakaj? Odkod to? Mnogi hočejo tajiti celo eksistenco Jezusa Kristusa, zato se ne smemo čuditi, če se je Bog človeštvu skril. Lažje je sezidati gradove iz peska, kakor ustvariti človeško občestvo brez Boga, je dejal že staroveški modrijan. Tudi moderni človek je poteptal Boga, Kristusa in vero ter hotel postati bog; a ker je potrgal božje vezi, je postal tiran in zver. Vsevprek sta zavladala sila in sovraštvo; mase se pa upirajo oblastnikom in jim grozijo z vislicami, s kakršnimi operirajo ti danes. Oblastniki hočejo odpraviti Boga, in kar se godi danes, je prav za prav le krik poteptanih duš proti onim, ki pravijo, da ni Boga. Današnji dnevi so dnevi trpljenja za grehe preteklosti. Ali ni izhoda iz tega kaosa? Je! Sv. pismo nam ga kaže: »Človek ne živi le od kruha, ampak tudi od božje besede. Išcite najprej božjega kraljestva.« Kristus nam je pustil svoj nauk, svoj zgled in — samega sebe, saj ga imamo v

presveto Evharistiji neprestano v svoji sredini. Toda Kristus zahteva od nas tudi žrtev; le žal, da zmisel za žrtev tako izginja med današnjim človeštvom. Brez žrtev ne bomo popravili ne družinskega in ne gospodarskega življenja. Začeti pa moramo najprej pri sebi, kajti mi vsi smo sokrivi pri današnji rešitvi sveta. Vera ni samo za preprosto ljudstvo, kakor tako radi poudarjajo današnji oblastniki, temveč mora prešiniti v prvi vrsti oblastnike. Le tako in le tedaj bomo našli izhod iz stiske današnjih dni. Katoličani moramo zato glasno, vedno in povsod zahtevati, da Kristus živi, čeprav ga ubijajo; da Kristus vlada, čeprav mu hočejo iztrgati vladu; in da Kristus zmaguje vključ križu na Kalvariji. Ne smemo pozabiti, da je Kristus tudi tedaj zmagoval, saj se je tresla zemlja in je sonce otemnelo.

Evharistična procesija v Mostah se je izvršila z vsem sijajem naslednje nedelje. Porazvrstilo se je pred Najsvetejšim do 7000 vernikov, mladine, ženstva in mož. Moste še niso doživele take verske manifestacije. Občinstva, ki je opazovalo to evharistično slavlje, je bilo nebroj. Po pridigi p. Kazimira Zakrajška in po petih letanijah se je vse ljudstvo z navdušenjem posvetilo presv. Srcu Jezusovemu.

Evharistični shod v Kamniku na kresno nedeljo je prekosil vse pričakovanje. Prirejen je bil za mesto in za devet okoliških župnij. Kamnik se je odel ta dan v slavnostno opremo: vse v mlajih, zastavah in cvetju. Stanovski govori so bili obenem na štirih krajih; nato so se zbrale množice k skupni službi božji na trg. Veličastna procesija, v kateri je korakalo do 5000 oseb, je trajala dve uri. Mogočno petje krasne himne »Povsod Boga« je zaključilo to prelepo proslavo božjega Zveličarja.

Evharističnega Kralja je počastilo nedeljo nato (2. julija) v Domžalah iz 7 okoliških župnij do 8000 vernikov. To je bil tabore, ki ga mora biti vsak veren človek vesel, vesel tembolj, ker je pristopilo toliko mož in fantov k sv. obhajilu. Vse hiše so imele zastave, okrasje povsod osobito tam, kjer se je pomikal spreved z Najsvetejšim. Sv. mašo je poveljevalo ganljivo ljudsko petje. Prvi slavnostni govornik (superior A. Pohar) je vabil množice k sv. Evharistiji; provincijal dr. G. Rant pa je klical: Nazaj k pokorščini do božjih postav, nazaj k življenju po veri! Odklanjamo take katoličane, ki pravijo, da niso proti veri, po veri pa ne živijo. Spreved je bil tako veličasten, kakor ga Domžale še niso videle.

Pred 50 leti je bila posvečena v Ljubljani prva in doslej edina cerkev presv. Srca Jezusovega v Sloveniji. Postavljena je bila obenem z rezidenco misijonarjev lazaristov na takrat

še malo naseljenem prostoru; sedaj je pa tako rekoč v središču »velike« Ljubljane. Zanimanje za to svetišče je bilo že ob zidavi vse-spolšno. Po posvečenju je privabljala prikupljiva notranjščina in zunanjščina ne samo ljubljanske, marveč tudi vernike iz okolice in od drugod. Koliko potrlih in obteženih spokornikov je našlo tekom polstoletja tolažbo, mir in milost na tem svetem prostoru, kjer so dobri in goreči spovedniki pripravljeni postreči vsak čas! Presv. Srce Jezusovo izliva bogate milosti na vse, ki iščejo v tem zatišju pomoči!

Program naših bivših bojevnikov, ki so se v ogromnem številu (do 6000) zbrali dne 2. julija pri Mariji v Crngrobu pri Stari Loki, je izražen v krepkih značilkah: Mi hočemo braniti svetinje našega naroda, in te svetinje so: materin jezik, vera naših očetov in naša prostrana domovina, kjerkoli biva naš slovenski rod v nerazdruženi skupnosti z vsem jugoslovanskim rodom od Drave do Črnega morja. — Veliko versko in domoljubno svečanost so imeli bivši bojevniki tudi na Žalostni gori pri Mokronogu. Lepe besede o potrebi vere jim je govoril svetnik A. Ažman.

Lavantinska škofija. Za župnika v Stranicaх je imenovan Jožef Žolnir, bivši kaplan v Žetalah; župnija Kapele pri Brežicah je podeljena ž. upravitelju Cirilu Podržaju; ž. upravitelj v Stranicaх Anton Medved je prišel kot kaplan v Pilštanj. — Prestavljeni so gg. kaplani: Fr. Bohanec iz Konjice v Apače; Fr. Časl iz Šoštanj v Konjice; Jožef Lampret od Sv. Trojice v Halozah v Žetale; Ivan Vodeb iz Sl. Bistrice k Sv. Petru pri Mariboru. — Nastavljeni so semeniški duhovniki gg.: Iv. Černoga v Ruše; Leopold Mihelič v Sl. Bistrico; Fr. Podgornik k Sv. Trojici v Halozah; Stan. Trobina k Sv. Juriju v Sl. goricah; Martin Uranjek v Šoštanj.

Ljubljanska škofija. Za žup. upravitelja v Robu je nastavljen Janez Jenko, kaplan v Dobropoljah; za žup. upr. v Trbojah pa Fr. Čemažar, doslej ž. upr. v Opatjem selu pri Gorici. — Stalni pokoj je dovoljen Fr. Koširju, župniku na Ježici pri Ljubljani.

Mgsr. dr. Ferdo Rožić, apostolski vikar v p. in predsednik književnega društva sv. Jeronima je imenovan za kanonika prvostolnega kapitlja v Zagrebu.

Med rajne. V Solčavi so pokopali 11. junija znanega župnika M. Šmida. Na zadnji poti je spremljalo priljubljenega zlatomašnika 20 duhovnih tovarišev in velika množica pogrebcev od blizu in iz vse okolice. Pokojni župnik je pastiroval celih 41 let med svojimi ovčicami. Dve značilni potezi sta ga posebno odlikovali; bil je vnet dušni pastir in vsekdar vzor vrlega Slovenca. Bog mu bodi plačnik!

smo že zadnjič sporočili, da nam je arhitekt Iv. Pengov izdelal načrt za praporčke Marijinih vrtcev. Na str. 184 vidite sliko. Kar je kovine, je vse iz medenine in pozlačeno, trak so izdelale šolske sestre. Praporčki so preprosti, namenjeni le Marijinim vrtcem. Zato morajo imeti na sebi nekaj lahkega, veselega in ne smejo biti preobloženi. Nekaj praporčkov imamo izdelanih in si jih lahko ogledate v naši pisarni v Ljudskem domu, Streliška ulica, med 10. in 12. uro. Cena bo približno 600 do 700 Din; ako bi jih več skupaj naročili, jih bomo morda lahko še ceneje prodajali. Finnejša izdelava bo sorazmerno dražja, največ 2300 Din.

Pisarna Marijinih družb ima v zalogi tudi sprejemnice za Marijine vrtce, trakove, svetinje, znake za fantovske kongregacije, pole za imenike in kronike, pravila za vse vrste kongregacij ter vse druge potrebščine za Marijine družbe vseh stanov.

Lepa slovesnost pri Sv. Petru v Ljubljani. Na binkoštni ponedeljek se je dekliški Marijini družbi pri sv. Petru v Ljubljani uresničil davni sen, ki so zanj toliko žrtvovali dekleta — družbenice iz cele šentpeterske fare: prevzvišeni knezoškof dr. Gregorij Rožman je blagoslovil novo, lepo družbeno zastavo. Zastava je umetniško delo, majhne in moderne oblike. Načrt za zastavo je napravil g. arhitekt Ivan Pengov; zelo lično in natančno pa so jo izdelale č. šolske sestre v Mariboru. Ves nastavek in okovje za zastavo, vse iz medenine, in pozlačene dele pa je napravil g. Avgust Mencej. Stroški znašajo 14.700 Din. — K prisrčni slovesnosti, ki so se je udeležile seveda vse članice — družbenice, so prihitele tudi sosedne Marijine družbe z zastavami, in sicer: Stolna, obe iz Lichtenturna, frančiškanska, trnovska, šentjakobska, uršulinska, križanska, z Viča ter nova zastava iz Šiške. — Pri blagoslovitvi je kumovala članica Frančiška Grum iz Bizovika. (Slika str. 182.)

Marijanski tabor. Če se veselimo verskih zborov katerekoli vrste, nas tembolj prevzame čuvstvo radosti, ko čujemo, da se združujejo moške in fantje Marijanskega imena, Marijanskega prapora. Ali naj ne bomo ponosni, če vidimo cele stotine moških, ki so si izvolili Marijo za svojo posebno Zavetnico! Na Marijanskem taboru v Ljutomeru, dne 2. julija — 1200 mož in fantov! To je novica, ki odtehta cele pole drugih novic. Bog živi in ohrani te junake, ki so prvoboritelji naše Katoliške akcije. Mladina, glej in posnemaj te vzore!

Višnja gora. Na binkoštni ponedeljek popoldne smo imeli pri nas izredno slovesnost — fantovski dan. — Ta dan je obiskal naše fante prevzvišeni g. knezoškof dr. G. Rožman. V farni cerkvi in v cerkvenem domu so slišali fantje iz ust svojega nadpastirja lepe nauke za življenje. Sprejetih je bilo ob tej priliki v Marijansko kongregacijo 75 fantov. Pri sprejemu so zapeli dve Marijini pesmi. Tako je prav! Lepo petje, vzorno vedenje, krščansko življenje stori fanta prikupljivega Bogu in ljudem! — Teden pozneje pa je prvič pristopilo k svetemu obhajilu 66 dečkov in deklic.

Tomaj na Krasu. Naša Marijina družba za dekleta in žene je imela 28. maja 1933 prav ganljivo slovesnost. Tako-le smo prišle do nje: Na letošnjo pustno nedeljo nas je poklical g. voditelj k izrednemu shodu. Toplo nas je povabil, naj se posvetimo v postnem času, ki se je bližal, z molitvijo pred Najsvetejšim. Vsaka naj opravi svojo uro molitve, kadar more in hoče. V ta namen in v spodbudo nam je razdelil listke z naslednjo vsebino:

Slava in čast Jezusu v sveti Evharistiji!

*Pridite k meni vsi! V tabernaklju vas čakam
in žele me po vaših dušah!*

Sledeče zaznamenovane (prečrtane) dni sem molila eno uro pred tabernakljem in častila Jezusa v sv. hostiji.

MAREC						
Ned.	Poned.	Torek	Sreda	Čet.	Petek	Sobota
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	
APRIL						
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16						

Dan, ko opraviš uro molitve, prečrtaj!

Tekom tedna po Veliki noči vrzi ta listek v pripravljeni nabiralnik. Enkrat potem bomo darovali vse opravljene ure Gospodu Jezusu pri slovesni uri molitve.

Blažene ure češčenja, kako te bodo talažile ob smrti!

Lotile smo se tega svetega opravila z navdušenjem. Ves postni čas je bilo videti v cerkvi vse ure nenavadno mnogo častilk. Po

veliki noči smo listke oddale po želji g. voditelja brez podpisov. Sedaj smo izvedele, da je bilo opravljenih vseh ur češčenja 6 manj nego 2000. Precej družbenk je opravilo vsak dan posta po eno uro molitve. Ena je dosegla celo 67 molitvenih ur.

V nedeljo 28. maja 1933 smo se zbrale k slovesnemu darovanju opravljenih svetih ur. Vsa popoldanska pobožnost v prostrani župni cerkvi je bila posvečena Marijini družbi, ki se je zbrala polnoštevilno v nalašč za to pripravljenih klopica, deloma pred krasno okinčanim velikim oltarjem, deloma v ladji pred obhajilno mizo. Za družbo se je zgrnila množica vernikov.

G. voditelj je izpostavil Najsvetejše za slovesno uro molitve, nato je imel s prižnice 4 nagovore po 15 minut:

1. Češčenje Najsvetejšega po Marijinem otroku.

2. Zahvala Jezusu za veličastno ustanovo Marijinih družb.

3. Zadoščenje za omalovaževanje Marijinih družb med posvetnjaki.

4. Prošnja k Jezusu za družbo in mladino.

Med posameznimi govori smo premišljevalno molile in pele odgovarjajoče evharistične pesmi. Glasno je nato molila družba darovanje 1994 opravljenih svetih ur Gospodu Zveličarju, kar je priklicalo marsikomu solze ganotja v oči.

Po blagoslovu je bil sprejem 7 novih članic v družbo, 6 v kandidaturo in 4 deklic v Marijin vrtec.

Razšle smo se globoko prepričane, da mora uspevati in visoko vzrasti družba, ki tako ljubi Marijo in njenega Sina, skritega v zveličavni hostiji.

Pri Mariji na Stopnem. Vesel in srečen dan so doživeli Marijini otroci, ki so se pod vodstvom svojih katehetov in dušnih pastirjev zbrali dne 25. junija na Stopnem. Iz Kostanjevice, Št. Jerneja in Šmarjete so se pripeljali na 40 okrašenih vozovih. Pozdravili so jih škocijanski otroci. Na Stopnem so jih pa čakali mali tovariši iz Telč, Bučke in Rake. Bodreče, presrčne besede je vsem skupaj spregovoril novomeški prošt K. Čerin. Pri petih litanijah je odpeval ves mladinski zbor. Po cerkveni slovesnosti so nastopili otroci z deklamacijami in zabavnimi točkami. Ob sklepu je dobila mladina po slovenskem obredniku poseben blagoslov, namenjen dečkom in deklicam. Vseh mladih udeležencev je bilo 1700.

Kjer ima moč pravico, pravica nima moči.

Ce se otroci ozirajo na mater, mati na moža, mož na Boga, gleda Bog z blagosloviljačim dopa-
denjem na vse. (M. Sailer.)

DUHOVNE VAJE.

Duhovne vaje za dekleta se bodo pričele v Domu Brezmadežne 12. avgusta in končale 16. avgusta. Ob sklepu bo tudi blagoslovljen novi kip Brezmadežne, ki ga je napravil Jos. Urbanija. Za žene bodo duhovne vaje od 7. do 11. sept. Vse, ki si želite duhovne obnove, se priglasite na naslov: **Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.**

V Domu duhovnih vaj pri sv. Jožefu nad Celjem bo od 26. do 30. avgusta t. l. poseben tečaj duhovnih vaj za učiteljice in drugo dekliško inteligenco. Udeleženke naj se priklase do 20. avgusta na naslov: Dom duh. vaj. Sveti Jožef nad Celjem. Vzdrževalnina za vse dni kakor po navadi samo 75 Din.

Ne morem najti besed in moje pero je preokorno, da bi moglo opisati veliko milost in srečo pravih duhovnih vaj v zaprtem domu. Koncem maja je sprejel celjski dom duhovnih vaj 48 udeleženk pod svojo streho. Topli govoril gosp. voditelja Tavčarja so nas kmalu zresnili, in milost božja je delovala, da smo dobora spoznale resnost človeškega življenja in uravnale svoje bodoče korake na strmo pot, ki vodi do večne sreče. Prej smo bile omahljive in slabotne; en sam vrtinec, pa nas je takoj zategnil na stranpot nezmisljenega življenja. Zdaj pa gremo utrjene in neomahljive na delo v službi Gospodovi. — Dekleta, ki vas bega svet in moti vabilo svetne omame, pojdite iskat rešitve in ognja božje ljubezni v Dom duhovnih vaj, da prinesete v slovenske družine mir, blagoslov in srečo! J. M.

RAZNO

Marjeta Sinclair vzgaja in pomaga.

Katoliška akcija, odseki za fante in dekleta (ki se bodo razvili v evharistične križarje in križarice), vzgajajo novo slovensko mladino. Brez dvoma bo pomagala pri tej vzgoji Marjeta Sinclair, ki jo je sv. oče Pij XI. (10. januarja 1930) imenoval »prekrasna roža krščanske čednosti«. Opisovanje njenega življenja imenuje papež »za naš čas zelo primerno delo. Čitatelj se bo priljubila bogoljubnost in krepost te mladenke; posnemali bodo njen zgled, kakor je ona hodila za vzorom sv. Terezije Deteta Jezusa.« To Pij XI. močno želi in v ta namen ponovno prosi Kristusa, ženina čiste mladine.

Terezija Deteta Jezusa ne neha trositi milosti iz neba, tako tudi Marjeta, škotska roža, ne. Odbor, ki dela za to, da bi bila Marjeta proglašena blaženim, prejema od vseh krajev sveta na tisoče pisem, ki govorijo o veliki hvaležnosti za uslišanje po Marjeti Sinclair. (O tem, kako Marjetino življenje vzgaja, je opisano v knjigi: Dr. J. Žagar: Umetnica

veselja, zaročenka. Naroča se v Misijonski tiskarni, Domžale-Groblje in v vseh knjigarnah. Cena nevez. 10 Dni, krasno vez. 20 Din.) Tu naj sledi nekaj zgledov, ki govorijo o moči Marjetine priprošnje pri Bogu.

Marjeta Sinclair je ozdravila dekletce Marjetico F. (Tako ime so starši dali deklici iz ljubezni do služabnice božje Marjete.) Spise o tem nenadnem ozdravljenju so že poslali v Rim, da jih pregleda in pretehta sv. kongregacija obredov. Slučaj je tale: Mala Marjeta je bila jetična, bolna na pljučih. Imela je tudi vnetje možganske mreže, torej bolna za smrt. V nezvesti je ležala že 10 dni. Shujšana je bila do kosti in slabotna tako, da je zdravniki niso upali prepeljati v bolnišnico. Zdravili so jo štirje zdravniki, med njimi dva protestanta. Priči bolezni sta bili tudi dve bolniški strežnici.

Zatekli so se k Marjeti Sinclair. Deklica se je nenadoma dvignila in bila čisto zdrava. Uživala je nato vsako jed. Zdravniki so se hoteli prepričati še na Röntgen. Izid je bil: Pljuča in možgani so popolnoma zdravi.

P. K. iz Južne Afrike. — V našo sirotišnico so prinesli 6 letnega dečka, jetičnega in tako slabotnega, da ga je mati prednica takoj dala krstiti. Zdelo se je, da umira. Druge sirotke, ki so imele veliko zaupanje do Marjete Sinclair, so prinesle ubogemu otroku podobico ljubljene služabnice božje in so jo položile kraj postelje. Po molitvi z dečkom se je stanje naglo obrnilo na bolje. Sedaj je deček nenavadno zdrav in močan. Zdravnik se silno čudi.

»Moj mož, moj sin in moja hči so bili brez dela. Med devetdnevno k Marjeti Sinclair so dobili vsi trije delo. Hvala Marjeti.« Mrs. M. Anderston.

Tabor bojnikov ob desetletnici na Brezjah.

Desetič se bomo zbrali letos na Brezjah pri Mariji. Iskreno in lepo vabimo, saj je sedaj pomenljivo jubilejno leto, saj možje in fantje v tem letu še prav posebno potrebujemo božje pomoči in varstva. Blagrovati smemo padle in že umrle tovariše, kateri so srečno spravljani v božjem miru in neskaljeni sreči, dočim se mi še borimo in prenašamo stiske sedanjih dni, in živimo v vednem strahu radi bojnega razpoloženja, ki se čuje od raznih strani. Človeška zloba in nespamet šari in gospodari po zemlji; a povodce pa še vedno ima in jih trdno drži neskončna Previdnost božja. Zato pa možje in fantje:

k molitvi — na Brezje!

Nič ne marajmo, če se tu in tam iz vrst malovernih oseb, ki bojnega meteža še izdaleka niso okusili, čuje beseda zbadljivega

namen: božjepotniki, romarji. Bojevnik bo ponosno odgovoril: »Jaz že vem, kje je pomoč božja, jaz vem, kaj mi je Marija v stiski; moj prostor je tam, kjer je bil prostor mojih očetov za časa turških vpadov — na svetiščih Marijinih.

Možje! K molitvi na Brezje, 15. avgusta! Polovična vožnja je dovoljena. Prosimo čč. gg. bivše vojne kurate, naj vsi ta dan tudi pohite na Brezje in naj pomagajo pri spovedovanju. Iz duš nas vseh naj se izlije kot vselej: »Ti, o Marija!« in »Oj Doberdob!«

F. B.

»Sipal je ljubezen in mir...« V nedeljo, 28. maja je slavila katoliška Bosna in ves hrvatski svet 25 letnico škofovanja sarajevskega nadškofa dr. Ivana Ev. Šarić-a. List »Nedjelja« je zapisal o delovanju jubilara tudi to-le: »V vsem svojem delu kot pesnik, kot sin svojega naroda, kot odlični član Cerkve Kristusove in propovednik njenih vzvišenih nauk — je sipal povsod ljubezen in mir. Dosti je, če preberemo samo en njegov sestavek, pa se srečamo z globinami vedre in polne duše božjega človeka. Povsod nastopa kot optimist, ki veruje na uspeh; zato pa njegove akcije uspevajo. Kadar mnogi gledajo s črnim očesom, vidi Šarić vse v najsvetlejših barvah. Česar se je lotil, četudi z najskromnejšimi sredstvi, je skoraj vselej uspel, menda radi ljubezni in dobrega namena, katerima ni mogel izostati blagoslov.«

DOBRE KNJIGE.

Euharistijski kongres in njegova priredba. To 48 strani obsegajočo knjižico (cena 8 Din) je oskrbel poslušajoči odbor evhar. kongresov v Jugoslaviji. (Naročila sprejema biskupska pisarna v Krku.)

Iz predgovora, ki ga je spisal škof dr. J. Srebrnič, je razvidno, da knjižica daje navodila, kako prirediti večje ali manjše kongrese v proslavo Evharističnemu Kralju, ki naj zavladava dušah posameznikov in po njih v zasebnem in javnem življenju.

Šopek šmarnc. 13 Marijinih pesmi za mešani zbor. Zložil in majniški Kraljici poklonil Anton Wornig v svetem letu 1933. Samozaložba. Bled. Zbirka ima predvsem majniške popevke, nekaj jih je porabnih tudi za druge prilike.

Studenec miru. Navodila za vredno prejemanje zakramentov sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa. Spisal Ladislav Pámer D. J. Poslovenil Lovro Sedej C. M. Tiskala in založila Misijonska tiskarna Domžale-Groblje. Cena 12 Din. Odkar je papež Pij X. izdal odlok o pogostnem obhajilu, leto za letom raste število onih, ki njegov glas poslušajo in se pogosto krepcajo z angelskim kruhom. — Knjiga »Studenec miru« bo tem in drugim, ki imajo dobro voljo, na eni strani odkrila veliko bogastvo, ki ga je Gospod v ta dva zakramenta položil, na drugi strani pa tudi poučil, kako naj se pripravljajo, da bodo čim več sadov črpali iz zakramenta sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa. Knjiga je pisana jasno, poljudno. Ima točno na-

vodilo za spravevanje vesti in obravnava vsa vprašanja, ki so z vrednim prejetjem omenjenih dveh zakramentov v zvezi. Toplo priporočamo.

Marijine pesmi v Marijinih praznikih. (Silvin Sardenko.) Cena 7 Din; po pošti 7.50. (Salez, tiskarna — Ljubljana.)

Pesnik pravi med drugim: Slovenske Marijine pesmi so neštevilne; manj je pa takih, ki bi bile posvečene posameznim Marijinih praznikom; še manj je teh, ki bi imele molitve in misli dotičnih Marijinih dni. Te pesmi bi ta nedostatek rade popravile. Naslanjajo se na liturgične misli in deloma na liturgično besedilo. Pesmi so razvrščene v istem redu kakor prazniki. Vpoštevani so pa vsi tudi manj znani soprazniki in spominski dnevi Marijini.

Marsikatera pesem v tej zbirki bo vzpodbudila naše skladatelje, da bodo svoja čustva v obliki lepe glasbe vlili v vezano besedilo, predvsem v one pesmi, ki imajo znak molitve.

Koroški tihotapci. Igra v štirih dejanjih. Spisal Francé Brenk. Ljudske igre, 4. zvezek. Založila Misijonska tiskarna, Domžale-Groblje. Cena 20 Din.

Luč z gora je naslov povesti, ki je izhajala lansko leto v »Bogoljubu« in jo je v ponatisu izdala Jugoslovanska knjižarna. Cena 15 Din. Pridnim študentom jo dajte v roke ob koncu leta. Zelo jih boste razveselili.

»Umetnica življenja, zaročenka.« Priredil dr. Jakob Žagar CM. Tisk in založba Misijonske tiskarne, Domžale-Groblje. — Letošnji »Bogoljub« prinaša pod naslovom »Učiteljica ponižanih« življenjepis škotske tovarniške delavke Marjete Sinclair, ki je umrla pred 8 leti in po svojem preprostem, krepostnem in požrtvovalnem življenju vzbudila pozornost ne le vseh katoliškega sveta, ampak tudi drugovercev; v vseh jezikih izhajajo njeni življenjepisi. Dr. Jakob Žagar je črpal iz drugih virov kot pa »Bogoljubov« prireditelj; na 128 straneh je stvarno, urejeno in v lepi in prijetni slovenščini podal celotno sliko zunanjega in dušnega življenja te božje izvoljenke. Zelo lična knjiga stane samo 10 Din, lepo vezana 20 Din.

Jezus naj živi! 42 evharističnih pesmi iz »Cerkvenega Glasbenika« za mešani zbor deloma z orglami uredil Stanko Premrl. V Ljubljani 1932. Založila Jugosl. knjižarna v Ljubljani. Cena part. 60 Din. Glasovi 12 Din.

Na cerkveno-glasbenem polju smo Slovenci razmeroma zelo bogati. Naši cerkveni zbori niso nič v zadregi, ko je treba iskati premembe ali novosti za sporede pri službi božji. Zdaj nas presenetijo z novimi publikacijami domači skladatelji, zdaj zopet pridejo goriški založniki, ki skrbje za praktično spopolnilo. Nova zbirka »Jezus naj živi« prinaša 42 evharističnih pesmi, ki so povzete iz »Cerkv. Glasbenika«. Vse to koristno pevsko blago imajo sedaj pevovodje kar pri rokah, dočim je bilo poprej raztreseno. Vseh napevov menda ne bodo nikjer uporabljali, zato bi morda bilo bolje, če bi bile v zbirko sprejete bolj take pesmi, ki so se že udomačile, ali je upati, da se primejo. Cena bi bila potem nižja in naročanje lažje. V zbirki, ki so v nji zastopani številni skladatelji — največ je urednikovih skladb — je mnogo prav porabnih in lepih pesmi.

Druga zbirka, ki nas je posebno razveselila, se imenuje:

Zdrava Marija. Marijine pesmi za mešani zbor. Uredil Vinko Vodopivec. Izdala in založila Goriška Mohorjeva družba. — Pred nami leži bogata zbirka samih Marijinih pesmi, 112 jih je na 159 straneh. Kdo se ne bi razveselil dehtečega šopka, ki so ga naši marljivi skladatelji spletli

Mariji v čast! Ni dvoma, da bo velika večina teh pesmi našla pot med ljudstvo, ker so skoro vse uglasbene tako, da tudi šibkejšim zborom ne bodo delale posebnih težav. Res je, da imamo celo vrsto novejših Marijinih pesmi, vendar so mnoge izmed njih za navadne zборе pretrd oreh tako, da se jih niso upali lotiti in so ostale zanje zakopan zaklad; v novi zbirki pa najdemo bogat niz lahkih pa lepih skladb za vsakdanjo uporabo; nekaj je majniških, druge za posebne prilike. Zložene so večinoma na novo besedilo! Čisto z drugim veseljem primejo pevci za pesem, če je povsem nova, kakor pa, če ima nov napev, besedilo pa staro, ker jih pri tem vedno moti spomin na star napev. Veliko in trajno hvaležnost smo dolžni našim skladateljem, zlasti uredniku in pa Goriški Mohorjevi družbi, da je to dragoceno delo zagledalo beli dan. Ta neprecenljivi zaklad naj bi cerkveni zbori pridno uporabljali, da bodo še bolj užigali v srcih vernikov ljubezen do božje Porodnice. Naroča se bodisi v Jugoslovanski knjigarni in Ljubljani ali naravnost pri založnici.

ODGOVORI.

N. P.: Ali je greh, če rečem »preklet« (preplet)?

Kletev je kakšna osorna, strastna beseda, ki

izvira iz notranje nejevolje, jeze, razdraženosti, nestrpnosti, in ki z njo človek bližnjemu ali sebi želi kaj hudega...

Grešnost kletve se presoja po tem, v koliko je kdo resno želel kaj hudega, v koliko je bil dotični izraz nekak izbruh jeze, in v koliko je bilo zraven pohujšanja (n. pr. za mladino).

Beseda »preklet« je dostikrat izgovorjena iz navade, morda tudi brez jeze, zato ne moremo reči, da bi bila kaj prida grešna. »Preplet« pa sploh ni kletvinska beseda. — Pripomnimo pa, da olikan človek kletvinskih izrazov sploh ne jemlje na jezik.

(Radi sv. obhajila, ki ga omenjate, dotična oseba ne bo trpela. Ponoviti bi se moralo, če je bila na vaši strani kakšna obveznost ali zaobljuba.)

Internat za dijakinje raznih šol. Zavod šolskih sester v Mariboru naznanja, da bo imel v novem šolskem letu v svojem internatu posebne oddelke za dijakinje raznih mariborskih šol ter jim nudil poleg popolne oskrbe tudi pomoč pri študiju in nemško, ozir. francosko konverzacijo. Otvoril je tudi 5 mesečni in enoletni tečaj za pouk v nemškem jeziku.

Odpustki za mesec avgust 1933

2. Sreda, prava v mesecu. Porcijunkula. Od opoldne včerajšnjega dne pa do danes opolnoči dobe v frančiškanskih in kapucinskih cerkvah in tudi v onih cerkvah, ki imajo posebno dovoljenje od sv. stolice, vsi verniki porcijunkulski odpustek tolikokrat, kolikorokrat obiščejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta, in sicer vselej vsaj po šest Očenašev, Zdravamarij in Čast bodi... Odpustki se morejo darovati tudi dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že teden dni poprej, torej od 25. julija naprej ali pa pozneje skozi vso osmino; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali 1. ali 2. avgusta ali pa pozneje enkrat v osmini (kakor to velja sedaj sploh za vse odpustke). — Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden ali na 14 dni ali skoraj vsak dan k sv. obhajilu, za porcijunkulo ni treba opraviti posebne spovedi. — Kjer je za porcijunkulski odpustek določena naslednja nedelja, je mogoče ta odpustek pod istimi pogoji zadobiti od sobote 5. avg. opoldne do nedelje 6. avg. opolnoči, le da se morajo sv. zakramenti prejeti primeroma toliko dni pozneje. — Dalje p. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

3. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

4. Petek, prvi v mesecu. Sv. Dominik. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. prev. Srca Jez.; c) istim kakor včeraj; d) istim kakor 12. dan.

5. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja ter molijo po namenu sv. očeta.

6. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P.

o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — V tistih cerkvah, kjer je bila določena nedelja za porcijunkulski odpustek, se isti dobi od danes opoldne pa jutri do opolnoči. Pogoji kakor 1. in 2. avgusta.

7. Ponedeljek. Sv. Kajetan. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; b) istim kakor 12. dan.

12. Sobota. Sv. Klara. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

15. Torek. Veliki šmarijin. P. o. a) udom presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca. Marijinega; g) udom br. za uboge duše v vicah; h) Marijinim družbam; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; k) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

16. Sreda. Sv. Joahin. Sv. Rok. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b.; b) istim kakor 12. dan.

19. Sobota. Sv. Ludovik, škof. P. o. istim kakor 12. dan.

22. Torek. Marijino sedmero veselje in preči-sto Srce. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b.; b) udom br. sv. R. Telesa kakor 4. dan; c) istim kakor 12. dan. — V. o.

24. Četrtek. Sv. Jernej. P. o. udom družbe Sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje svete vere in po namenu sv. očeta.

25. Petek. Sv. Ludovik, kralj. P. o. istim kakor 12. dan. — V. o.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

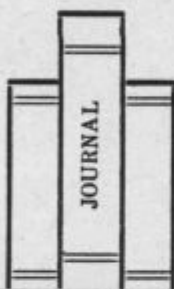
28. Ponedeljek. Sv. Avguštin. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

Ure, zlatnina,
optični predmeti
L. VILHAR
URAR
LJUBLJANA
Sv. Petra cesta 36

**SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.**

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6/II.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

ZAVARUJE: požar, zvonove, steklo, vlom
nezgode, jamstvo, avtomobile, življenje v
vseh kombinacijah, posmrtninsko zavarovanje
»KARITAS«

Zastopniki so v vseh farah v Sloveniji in v
vseh večjih krajih v Jugoslaviji

**Zavarujte sebe in svoje imetje
edino pri domači slovenski
zavarovalnici**

Inserirajte v Bogoljubu!

Ljudska posojilnica v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo
Miklošičeva cesta 6 (v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po
najugodnejši obrestni meri
ter brez vsakega odbitka.
Tudi rentni davek plačuje
posojilnica sama.

Hranilne vloge
znašajo nad 160 milijonov dinarjev.

Ali se hočete temeljito osvoboditi protina in revmatizma?

Trganje in zbadanje v udih in sklepih, zatečeni udje, pohabljeni roke in noge, trganje in zbadanje po raznih delih telesa, da celo tudi slabe oči so pogosto posledica revmatizma in protina, ki se morajo odstraniti, ker sicer bolezen vedno bolj napreduje.

Nudim Vam zdravilno, mokračno kislino raztvorjajoče, iz-
meno snovi in izločevanje pospešujoče

domače zdravljenje s pitjem

ki se na umetni način popolnoma naravno sestavlja iz nekega
dobrotvornega, zdravilnega vrečka, ki ga daje dobra mati narava
za blagor bolujočega človeštva.

**Pišite mi takoj in dobili boste popolnoma brez-
plačno poučno razpravo.**

Zbiralno mesto za pošto:

August Märzke,

Berlin—Wilmerdorf,
Bruchsalerstr. 5, Abt. 305.

Vaš verni tovariš!

Od nekdanj že je Schichtovo terpentino milo gospodinji zvest zaveznik pri pranju in domačem delu. Ohranite mu tudi Vi trajno prijateljstvo.

Torej: Pazite prav posebno na izvirni ovoj in na varnostno znamko „JELEN“. Potem se Vam ni bati ponarejenih mil.

..ampak
poprej za
namakanje:
Ženska
hvala!

SCHICHT^{OVO}
TERPENTINOVO MILO

STJ.3-33

PRILJUBLJENI JUGOSLOVANSKI IZDELEK!